

HÀO QUANG

Lời nói đầu

Kính gửi ban giám khảo và bạn đọc thân mến, hào quang là 1 tác phẩm nằm trong bộ ba chuỗi sê ri kinh dị với sự kiện diễn ra ở các mốc thời gian khác nhau, nơi mà các nhân vật tìm ra những căn nguyên của tội ác. Liệu những khúc mắc ở hiện tại có liên quan gì về những nguyên nhân sâu xa ở quá khứ?

Chúng ta hãy cùng dõi theo các tuyến nhân vật trong 1 chuỗi 12 chương này nhé.

CHƯƠNG 1

Ngày 02/07/2008

Ánh đêm trăng tròn chiếu rọi vào tán cây cùng hòa theo tiếng ve sầu cất tiếng khiến cho khung cảnh trở nên rộn người 1 cách đáng sợ. Sự yên ắng của khu rừng cuối cùng cũng bị đánh bật bởi tiếng thờ đóc của Mỹ Anh, cô nàng là một thực tập sinh khá nổi tiếng ở quê nhà nhưng dường như bây giờ danh tiếng không phải là điều ưu tiên của cô nàng. Cô co giò chạy thục mạng dưới ánh trăng phản chiếu cái bóng người mảnh khảnh của cô nhưng đằng sau đó có một bóng người đàn ông vạm vỡ bám sát theo cô.

Mỹ Anh ngừng chạy và ẩn nấp dưới tán cây rộng để mặc cho gã đàn ông kia gào thét tên cô. Sau khi bóng người đàn ông kia khuất dạng sau những tán cây, Mỹ Anh quyết định chạy thục mạng đến quốc lộ, nơi có ánh sáng phát ra ở đèn xe lưu động. Tiếng còi xe inh ỏi cùng với những câu nói chông của các bác tài khiến cho khung cảnh ma mị của con đường một chiều dần dịu đi. Mỹ Anh hốt hải vẩy tay ra hiệu cho các bác tài nhưng dường như không ai mảy may chú ý đến bóng người nhỏ bé kia. Mỹ Anh linh tính một điều gì đó không lành nên cô bắt đầu hét lớn:

“Làm ơn cứu tôi với!”

Nhận thấy gã đàn ông kia tới gần tới mình, Mỹ Anh sợ hãi chạy đến giữa đường thì cô bất ngờ gặp tai nạn. Cú va chạm mạnh đến nỗi khiến cho cô nàng bất tỉnh nhân sự, máu bắt đầu chảy từ khuỷu tay của cô gái và đám đông bắt đầu hỗ trợ đưa cô đến bệnh viện gần nhất. Thân hình nhỏ nhắn của cô gái được nằm gọn trên một góc nhỏ của chiếc xe taxi nhưng dường như cánh báo chí đã dần đánh hơi được sự kiện nóng hổi trên bởi cô gái đang nằm bất tỉnh trên xe taxi không ai khác đó chính là Mỹ Anh, thực tập sinh đình đám của nhóm nhạc quốc dân sắp ra mắt.

Những lời bàn tán và những tin đồn ở thời điểm đó bắt đầu rầm rộ lên, đặc biệt là việc tai nạn đau thương của một tài năng trẻ, niềm tự hào của nước nhà ở thời điểm đó. 2 tuần sau sự kiện đau thương kia, công ty quản lý đã xác nhận Mỹ Anh đã không qua khỏi và họ đã có quyết định sẽ tổ chức đám tang cho cô.

Kể từ sau cái ngày định mệnh của Mỹ Anh thì tôi không tài nào ngủ được bởi mỗi khi tôi say giấc nồng thì những hình ảnh của Mỹ Anh trong tuyến đường lạnh lẽo đó lại ám ảnh tôi đến rợn người. Thực tế tôi chưa từng tiếp xúc với Mỹ Anh vì thực ra tôi chỉ là một người hâm mộ, một cô gái tuổi teen có cùng một ước mơ tỏa sáng như Mỹ Anh nhưng sau khi tiếp nhận mọi thông tin, tin tức của cô ấy thì tim tôi như quặn thắt lại. Từng nhịp thở, ánh nhìn của Mỹ Anh khi cô trốn chạy bởi một kẻ lạ mặt và cái khung cảnh cô bị xe taxi tông mạnh càng khiến tôi ám ảnh vì những giấc mơ này khá thật và tôi có cảm tưởng như mình là người chứng kiến đầu đuôi sự việc mặc dù tôi không có mặt ở đó. Trong cái đám đông hỗn loạn ở trên tuyến đường thì tôi nhận ra có một kẻ lạ mặt đứng gần đó quan sát mọi thứ. Bỗng trong đầu tự đặt ra khá nhiều câu hỏi nghi vấn:

“Liệu đây có phải người đã truy đuổi Mỹ Anh?”

Trong lúc đang trôi trong dòng suy nghĩ miên man thì tôi nhận ra có một tiếng bóp còi khá lớn tiếng. Tôi chợt tỉnh dậy nhưng lần này mồ hôi tôi chảy ra như tắm và tiếng bóp còi trong giấc mơ không ai khác đó chính là tiếng chuông điện thoại của tôi đặt ở đầu giường. Do tôi vốn dĩ là học sinh lớp mười hai cho nên lịch học của tôi khá dày dặc nhưng gần đây sau sự ra đi của Mỹ Anh thì thần sắc của tôi ngày càng tệ hơn, ngay cả ba mẹ tôi cũng nhận ra điều này.

Nhận thấy bóng dáng tôi từ phía xa, ba tôi điềm đăm hỏi thăm:

“Đi học ngoan ngoãn nhé con gái và đừng quên mang hộp thức ăn sáng tới trường nhé!”

Tôi cười thầm và nhẹ nhàng trả lời bố:

“Dạ con biết rồi ạ!”

Hôm nay là tiết nghệ thuật cho nên tôi luôn cố gắng để vào lớp nhanh nhất có thể để có thể nói chuyện với cô giáo, người đã từng là thực tập ở các công ty giải trí lớn nhưng lý do lớn nhất của tôi đó chính là vì trong ngày hôm nay các cô gái thực tập sinh trong nhóm DREAM GIRLS sẽ đến giao lưu với lớp của trường tôi.

Tôi nhanh chân giành lấy chiếc bàn đầu tiên để có thể lấy được một vị trí đẹp nhất trong lớp. Tranh thủ lớp không có người nên tôi đã bật nhạc để chuẩn bị tập vũ đạo mới nhất của nhóm DREAM GIRLS nhằm lấy cảm tình của các thành viên trong nhóm nhưng niềm hân hoan không được kéo dài lâu do tôi mới nhận được một thông báo từ cô bạn thân lâu năm của tôi rằng nhóm có một lịch trình riêng.

Dường như những bước nhảy uyển chuyển của tôi đã được cô giáo viên bộ môn nghệ thuật quan sát và cô đã ghi lại toàn bộ bằng một chiếc máy ảnh nhỏ nhắn mà cô luôn mang theo trên người, cô nhẹ nhàng nói nhỏ ra hiệu cho tôi:

“ Liệu cô có vào được chứ?”

Sau khi thấy cô giáo thì các dây thần kinh của tôi tạm ngưng lại và dường như phải mất năm phút sau thì tôi mới chấn tỉnh lại được. Cô nhẹ nhàng vỗ vai tôi và cho tôi xem lại đoạn video mà cô đã ghi lại được trong lúc tôi luyện tập:

“ Sao Mimi của cô không thử thuyết phục ba mẹ của con để trở thành một thực tập sinh nhỉ?”

Tôi há hốc mồm vì lần đầu tiên trong đời có ai đó có thể công nhận tài năng của tôi một cách trân trọng và nghiêm túc đến như vậy, đặc biệt là với một người đã có kinh nghiệm dày dặn trong việc trở thành thực tập sinh của các công ty giải trí như cô giáo. Tôi lắp bắp trả lời như một đứa trẻ chín tuổi:

“ Dạ...cô cũng biết cha mẹ con... không muốn..con đi theo con đường nghệ thuật này mà !”

Cô triu mến đáp lại lời tôi, dường như cô đã biết được nỗi băn khoăn của tôi trong việc lựa chọn việc đi theo đam mê và chọn một công việc làm công an nhân mà cha mẹ tôi hằng mong muốn.

“ Mỗi cá nhân đều xứng đáng sống với cuộc sống mà mình hằng mong muốn”

Tiếng trống trường bắt đầu reo lên và các bạn cùng lớp tôi đã ngồi ngay ngắn vào dãy bàn của mình, trái ngược với khung cảnh yên ắng trước đó. Minh Hà, cô bạn thân từ hồi cấp hai đã ra dấu cho tôi trong tiết học nghệ thuật.

Chúng tôi thân nhau đến mức mà chỉ cần giao tiếp bằng ánh mắt, ký hiệu cũng đủ hiểu ý của cả hai. Minh Hà ra hiệu báo cho tôi rằng nó có một tin rất sốt dẻo về DREAM GIRLS nhưng với một đũa sấm tin tức và có ba là phóng viên của đài truyền hình thì dường như những tin tức liên quan về giới giải trí đối với Hà chỉ là một chuyện vặt vãnh. Tan tiết học, Minh Hà vội kéo tôi vào một góc nhỏ ở sân trường và thì thầm vào tai tôi:

“ Mày có biết cái nhà chung mà công ty của nhóm ở có vấn đề gì không? ”

Tôi chồ mắt ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của Minh Hà:

“ Làm thế quái nào mà tao có thể biết được ?”

Minh Hà tiếp tục thì thầm nhưng lần này thì nó có vẻ trầm ngâm và nghiêm nghị hơn:

“ Cái nhà chung ấy trước đây từng có một gia đình khác đã tự tử ở đó ấy!”

Tôi hoảng hốt muốn hét toáng lên trước vẻ mặt cắt không còn một giọt máu của Minh Hà vì trước giờ nó không mấy may quan tâm đến những câu chuyện tâm linh.

“ Làm sao mày biết được ngôi nhà chung ấy có vấn đề gì chứ?”

Minh Hà bình thản trả lời:

“ Mọi thứ xảy ra ở trong nước tao đều biết hết nhưng có lẽ quý công ty đã kịp đưa tiền bịt mồm giới báo chí”

Tôi nhìn thẳng vào con mắt đăm chiêu của Minh Hà:

“ Vậy ý của mày là cái chết của Mỹ Anh có liên quan đến quá khứ của ngôi nhà !”

Minh Hà nở một nụ cười bí hiểm:

“ Cũng có thể nhưng để biết chắc chắn thì đêm nay tao với mày sẽ dành cả đêm để tìm kiếm thông tin từ ngôi nhà từ tệp tin của ba tao!

Ánh mắt tôi bắt đầu lóe sáng và nhanh nhẩu trả lời:

“ Đúng là con bạn thân chí cốt của tao !”

CHƯƠNG 2

Tôi và Minh Hà có thói quen ngủ nhờ ở nhà nhau trong suốt những năm cấp hai bởi gia đình của tôi và nó khá thân nhau nên việc tôi thường vắng mặt ở nhà vào những buổi cuối tuần để hoàn thành bài tập về nhà với nhau nhưng thực chất chúng tôi còn làm một vài thứ thú vị nữa. Trong suốt quãng thời gian cấp hai, Minh Hà hay vò vĩnh ba tiết lộ những vụ án đã được che giấu và những bí mật đằng sau ánh hào quang của ngành giải trí vì biết ba nó là phóng viên của một đài truyền hình lớn và đương nhiên không thể tiết lộ chuyện này ra ngoài vì sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của ông nhưng với tôi đó là một ngoại lệ.

Tối hôm nay tôi vẫn qua nhà Minh Hà chơi qua đêm như thường lệ nhưng có lẽ lần này rất khác bởi có lẽ hôm nay chúng tôi sẽ tìm thấy những tư liệu khá hay ho về ngôi nhà chung của nhóm nhạc tân binh được mong đợi nhất . Mặc tiếng mưa lớn ở bên ngoài khung cửa sổ nhưng không thể át tiếng chúng tôi trò chuyện. Đồng hồ điểm đến chín giờ 30 thì có tiếng ba Minh Hà vọng lên từ nhà dưới:

“Hai đứa tranh thủ làm bài tập xong rồi ngủ sớm nhé!”

Minh Hà đồng dạt trả lời:

“ Dạ vâng ạ!”

Minh Hà ra hiệu cho tôi hướng vào cái máy laptop của ba nó, nụ cười nó dần trở nên bí hiểm:

“ Hành động thôi! ”

Nó vội đăng nhập vào máy tính của ba nó và nhanh chóng gỡ khóa các file tin tức cũ của ba nó và cuối cùng nó cũng tìm thấy thông tin về sự kiện tự sát tập thể của ngôi nhà chung vào 4 năm về trước. Nó kéo tôi ngồi bên cạnh để tôi có thể nhìn rõ hơn về sự kiện của căn nhà chung vào năm ấy, giọng Minh Hà đánh lại:

“ Gia đình ấy đã từng phải nhờ đến sự trợ giúp của thầy pháp nhưng cuối cùng cũng thất bại!”

Tôi tròn tròn mắt nhìn Minh Hà, giọng tôi bắt đầu run lên:

“Ý của mày là ngôi nhà đó vốn dĩ đã tồn tại một thế lực siêu nhiên ?”

Minh Hà cười nhẹ nhưng trong ánh mắt nó dường như đang suy tư một chuyện gì đó:

“ Có thể có và cũng có thể không vì chúng ta không phải là những nhân chứng sống trong ngôi nhà đó !”

Minh Hà đang mân mê cái bím tóc vàng óng ánh của nó cho tới khi tôi lướt đến hình ảnh các thành viên trong gia đình xấu số đó thì cả hai bỗng bật ngửa và tròn tròn mắt nhìn nhau:

“ Mày có thấy cô gái tóc xoăn ấy có quen không?” Cả hai đồng thanh nói.

Minh Hà cau mày trầm ngâm suy nghĩ, giọng nó có vẻ trầm ngâm hơn mọi khi:

“ Mày có nghĩ là người sống sót cuối cùng đó chính là cô giáo dạy môn nghệ thuật không ?”

Mặc dù tôi cũng không rõ sự tình nhưng trong đầu tôi đã xuất hiện những cái câu hỏi mơ hồ, nó như những đám mây trôi bồng bềnh trong đầu tôi với những luồng suy nghĩ đan xen nhau.

“ Theo như mày nói thì cả gia đình tự tử hết mà, có khi nào chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên !”

Tay chân tôi tuyệt nhiên tê cứng, tôi dường như không thể điều khiển cơ thể của mình và không gian xung quanh tôi bắt đầu xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ. Các đồ vật và cảnh trí trong nhà Minh Hà được thay thế bằng một căn hộ xưa cũ. Theo hướng của tôi đứng thì có lẽ tôi đang ở tầng hầm ở một căn hộ cũ. Sau gần ba phút thì có hai đứa trẻ chạy xuống hầm để chơi trốn tìm. Bé trai lộ rõ gương mặt đáng yêu đang ẩn nấp dưới một cái thùng rỗng nhằm trốn cô chị.

Tôi có thể cảm nhận được mọi việc xảy ra xung quanh tôi nhưng có điều hình như những con người ở nơi đây không cảm nhận được sự tồn tại của tôi hay ít nhất tôi chỉ là bóng ma quan sát toàn cảnh sự việc ở ngôi nhà này. Hình ảnh bé gái ngày càng rõ nét hơn do con bé đang tiến đến chỗ tôi đứng. Tôi há hốc mồm vì từ hình thể cho đến giọng nói của cô bé khá giống với người quen của tôi và người đó không ai khác đó chính là cô giáo của tôi. Cô bé với mái tóc xoăn và nụ cười tỏa nắng đang la lớn :

“ Ra đây nào, trò chơi đã kết thúc rồi, đừng để chị phải mách bố nhé!”

Khung cảnh bắt đầu chuyển đổi từ tầng hầm đến phòng khách, kiến trúc mang phong cách thập niên 70 cùng với những chiếc bàn cổ điển của giới thượng lưu lúc bấy giờ. Cái điều khiến cho tôi cảm thấy khó hiểu là khung cảnh về đêm trở nên ma quái hơn bao giờ hết vì tôi đã nhìn thấy bàn cầu cơ cùng với ánh đèn dầu hắt ra từ nhà bếp, những tia sáng nhỏ rơi gõ ngày bàn cầu cơ.

Trước mắt tôi là một gia đình đang chơi bàn cầu cơ và họ đang đọc một câu chú gì đó nhưng kì lạ thay là khi các thành viên trong gia đình đều tập trung ở ngay phòng khách thì cô bé chị lại biến mất. Ông bố sau khi niệm chú thì ông ra hiệu cho các thành viên trong gia đình đặt tay lên con cơ và nó bắt đầu di chuyển theo các bảng chữ cái. Các thành viên gia đình đều nhìn nhau vì chính họ đều biết rõ rằng họ

không điều khiển con cơ mà do có một thể lực vô hình nào đẩy di chuyển. Người bố liền hỏi:

“Người là ma hay là quỷ ?

Thì con cơ chạy theo các chữ cái và ghép lại thành chữ quỷ. Ông bố và các thành viên còn lại trong gia đình lộ rõ vẻ bàng hoàng trên gương mặt. Ông tiếp tục hỏi

“ Thật sự thì người đang cần gì ở bọn ta? ”

Con cơ bắt đầu chạy theo bảng chữ cái và khi ông bố cố gắng sắp xếp và ghép lại các chữ cái theo đúng thứ tự thì ông hoảng hốt khi con quỷ muốn linh hồn của các thành viên trong gia đình. Ông bố do quá sợ hãi cho nên quyết định dừng cầu cơ lại, ông hét lớn:

“ Thăng !”

Bầu không khí căng thẳng được dịu dần đi do không còn sự tác động của ma lực của bàn cầu cơ, ông bố nhẹ nhàng đáp:

“ Có lẽ chúng ta cần phải rời khỏi căn nhà bởi mọi thứ đã quá rõ ràng rồi!”

Các thành viên còn lại tuy không nói gì nhưng gật gù đồng ý ngầm với nhau.

Khung cảnh chuyển về nửa đêm, riêng tôi đang xuất hiện giữa phòng ngủ của bé chị. Khung cảnh vẫn giữ một màu tối đen như mực nhưng dường như không khí dần dần trở nên lạnh đột ngột, tôi có cảm giác có một luồng điện chạy thẳng lên sống sườn như thể có một thể lực nào đó đang đứng phía sau tôi vậy. Tôi bỗng thấy cô bé vô thức tỉnh dậy bước khỏi xuống giường và tiến tới mở cửa và tôi dường như cũng vô thức bước đi theo em. Căn phòng ngủ của cô bé nằm ở tầng trệt ở gần kề bên phòng khách nhưng dường như tôi có cảm giác không khí trở nên nặng trĩu với cái không gian đen tối như này.

Cả căn phòng khách dường như tối đen như mực cho đến cô bé mở đèn thì bỗng có cảnh tượng kinh hoàng ở trước mặt, các thành viên đang nằm trong tư thế treo cổ lủng lẳng ở trên trần nhà và khuôn mặt họ trở nên biến dạng như thể họ đã chứng kiến điều gì quá khủng khiếp. Cô bé do quá sốc trước cảnh tượng trước mặt nên đã ngất xỉu ngay tại chỗ còn riêng tôi thì có thể cảm nhận cái bóng đen đang nấp lấp ló dưới chân cầu thang. Không lâu sau đó có một ông chú tầm 50 tuổi tiến tới đỡ con bé và báo cho cảnh sát để điều tra sự việc nhưng có một điều khiến tôi chú ý đó chính là ở dưới sàn nhà nơi các thành viên tự tử thì có một chiếc hộp cổ nhỏ đang nằm gọn ở đó.

Trong lúc vô thức thì tôi phát hiện có một âm thanh phát ra từ chiếc loa trong nhà, đó là một giọng nói khá quen thuộc của Minh Hà:

“Mày có ổn không vậy?”

Tôi bỗng chợt nhận ra mình đang nằm bất tỉnh trong vòng 3 ngày, cả bác sĩ và y tá đều bất ngờ vì ngay cả họ đều tưởng tôi không qua khỏi. Minh Hà khẽ nói nhỏ vào tai tôi:

“Lúc trong nhà tao sao mày bị bất tỉnh vậy, có chuyện gì xảy ra sao?”

Do quá kinh hãi với những giấc mơ lúc này nên tôi khoan giải thích với Minh Hà nhưng dường như con bạn tôi cũng biết tôi đã trải qua một sự việc gì đó khá kinh hoàng, Minh Hà từ tốn trả lời:

“Thôi mày nghỉ ngơi đi”

CHƯƠNG 3

Sau 3 tuần nằm viện thì cuối cùng tôi cũng được xuất viện, đi cùng tôi có ba mẹ và Minh Hà nhưng dường như tâm trí tôi vẫn chưa được tỉnh táo hoàn toàn. Sau khi trở về nhà bằng chiếc xe 4 chỗ mà ba tôi mới tậu thì tinh thần tôi đã đỡ hơn một chút và Minh Hà đã đỡ tôi lên phòng ngủ trước sự lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt của ba mẹ tôi.

Sau khi đỡ tôi xuống giường, Minh Hà khẽ nói vào tai tôi:

“ Mày có biết tin tức gì mới vừa xảy ra không ?”

Mặc dù hơi mệt nhưng tôi cố lắng nghe từng lời từng chữ Minh Hà nói. Nó dường như cảm nhận được tâm trí suy nghĩ của tôi như hai dòng điện giao nhau, Minh Hà khẽ nói rõ từng chữ một:

“ Công ty đang chuẩn bị ra mắt nhóm DREAM GIRLS và họ đang cần tuyển một thành viên trong nhóm nhạc ”

Tôi do quá hoảng hốt trước tin tức đó nên chân tôi đã hất cẳng chân về phía cuối giường khiến cho ly nước cam khiến cho nó đổ ra thành từng mảnh. Minh Hà cười thầm:

“ Cơ hội ngàn năm của mày đó nhưng với tình trạng sức khỏe mày như vậy liệu mày có thi được không ? ”

Mặc dù cơ thể vẫn còn ê ẩm nhưng tôi vẫn cố gắng chồm dậy để nói chuyện với Minh Hà :

“ Khi nào thì bắt đầu buổi thi tuyển ?”

Minh Hà cười lớn:

“ Hạn chót đăng ký đến một tháng sau lận nên mày có thể yên tâm mà tập luyện nhé!”

Sau ba tuần kể từ khi tôi nhập viện thì tôi dần trở về cuộc sống hằng ngày và hoàn thành các bài tập nhảy để chuẩn bị cho buổi diễn thử giọng của nhóm DREAM GIRLS.

Cuối cùng ngày thi thử giọng cũng tới, tôi cùng đi với Mỹ Hà tới trước công trung tâm thành phố nhưng trước mặt tôi là một hàng dài các thí sinh đang dự tính để thi, tầm khoảng hàng trăm con người. Tôi có thể nhìn thấy bóng dáng không lẫn vào đâu được của Hồng Yên, thành viên chủ chốt của nhóm DREAM GIRLS đang ngồi ở phía sau cánh cửa kính ở trung tâm .

Tôi bắt đầu lên vào trong một đám đông để chuẩn bị lấy số báo danh để đi thử giọng.

Sau khi vào trong khán phòng thì tôi ngồi ngay ngắn ở trên dãy bàn phía trên và tôi cảm thấy sự tự tin của mình bị sụt giảm nghiêm trọng khi xung quanh tôi toàn những quán quân của các chương trình âm nhạc ở thành phố.

Sau ba mươi phút ngồi ở phòng chờ thì ban tổ chức đã gọi tên tôi:

“ Mời bạn mimi vào phòng thử giọng ”

Tim tôi đập thình thịch khi đứng trước tôi các thành viên nhóm nhạc DREAM GIRLS và ông bầu, chủ tịch ông bầu của quý công ty và mọi người nhân viên đang nhìn tôi chăm chú mọi hành động của tôi để có thi ghi vào cái bảng đánh giá thực tập sinh . Tôi hít thở thật sâu và chuẩn bị khởi động tư thế cho các bài vũ đạo mà tôi đã chuẩn bị từ lâu để đứng biểu diễn trước khán phòng nhưng dường như cơ thể không tuân theo sự kiểm soát của tôi. Cơ thể tôi dường như bị một thế lực nào đó điều khiển khiến cho tay chân tôi bị co quắp lại và miệng thì phát ra một âm thanh rất lạ, nghe như vọng lại từ ở một thế giới xa xăm.

Trong tai tôi có thể nghe được một tiếng xì xầm nhỏ :

“ Hãy làm theo điều ta muốn!”

Các tư thế vũ đạo của tôi mặc dù không co quắp kì dị như lúc trước nhưng nó đã chuyển sang vũ điệu disco của thập niên 70 và điều này khiến cả khán phòng cười ồ lên tuy nhiên tôi có thể cảm nhận được sự thất vọng trên gương mặt của ông bầu nhưng đối nghịch với sự thất vọng là nụ cười sảng khoái của các thành viên nhóm DREAM GIRLS.

Một bạn trong ban tổ chức đã ra dấu kết thúc cho buổi thử giọng của tôi. Tôi đứng tựa lưng vào chiếc ghế ở phòng chờ sau khi kết thúc buổi thử giọng, tôi có cảm giác như bản thân vừa trải qua sự kiện tâm linh khó tả nhưng lần này nó khác hơn nhiều do chính tôi không thể kiểm soát bản thân mình. Bỗng trong lúc tôi đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì có một cái bóng trắng của một thiếu nữ bước từ xong cánh cửa rèm phòng phục trang dần tiến đến nơi thử giọng với bạn thí sinh khác . Theo cái dáng người của thiếu nữ thì tôi có thể phóng đoán đó là cô gái trạc tuổi đôi mươi và bóng

dáng cô ta đang tiến dần chỗ ngồi của các thành viên nhóm DREAM GIRLS, tôi có thể cảm nhận sự thù hận từ ánh mắt của cô ta.

Trong lúc nữ thí sinh kia đang biểu diễn vũ đạo thì bỗng nhiên cô ta ngã quy gào thét giống như chính cô ta đã nhìn thấy thứ gì khá kinh khủng đến mức ban tổ chức phải gọi người đến đưa thí sinh đến bệnh viện. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt lo lắng của ông bầu và các thành viên trong nhóm, ông bắt đầu ra hiệu với ban tổ chức:

“ Hôm nay buổi tuyển chọn sẽ kết thúc ngay tại đây!”

Ban tổ chức và các thành viên trong công ty bắt đầu thu xếp lại các tấm áp phích và dọn sạch sẽ hội trường riêng tôi thì đã hướng ra cửa ngoài nhằm trở về nhà sau cuộc tuyển chọn thất bại của mình thì bỗng nhiên tôi nghe giọng của nhân viên tuyển chọn:

“ Ngài nhất định phải xem thứ này, video đang nằm trong top thịnh hành trong nước đó !”

Ông bầu liếc nhìn video và hỏi:

“ Ý anh là thí sinh vừa thi lúc này là cô gái đã thể hiện những động tác uyển chuyển trong lớp đó hả?”

Tôi dường như không tin vào tai mình, tim tôi như muốn lọt thoát ra ngoài bởi cái kết quả nằm ngoài dự đoán của mình nhưng ít lâu sau ông bầu có chủ động gọi tôi lại và hỏi:

“ Cô có muốn đầu quân vào công ty của tôi chứ?”

Tôi nở một nụ cười đắc ý:

“ Nhưng với một điều kiện !”

Ông bầu điềm tĩnh đáp, trên tay ông ta đang cầm một điếu thuốc xì gà hút dở và khói thuốc tỏa ra từ hơi thở nồng nặc của ông ta

“ Điều kiện của cô là gì ?”

Tôi tiến về phía trước dùng hết sức bình sinh để mà trả lời mặc dù cơ thể tôi đang run bần bật:

“ Tôi muốn lấp đầy vị trí của Mỹ Anh vì đây là mơ ước cả đời của tôi!”

Khuôn mặt ông chuyển từ kinh ngạc sang thích thú, ông bắt đầu vỗ vai tôi:

“ Điều đó nên được chứng minh bằng hành động còn bây giờ hãy chuẩn bị hành lý để vào nhà chung nào!”

Tôi nhanh nhẩu chạy về nhà thu xếp vali để chuẩn bị vào chiếc xe khách mà công ty đã chuẩn bị từ trước cho chính tôi, đến bây giờ tôi cũng không tin điều này trở thành sự thật khi tôi là một cô gái vô danh mà từ đây sẽ trở thành thành viên chính thức của nhóm nhạc quốc dân nhưng dường như linh tính mách bảo tôi có chuyện gì tồi tệ đang chờ đón tôi phía trước.

Tôi nhanh chóng ngồi gọn vào chiếc xe của quý công ty và tôi có thể cảm nhận được mùi tiền thông qua chiếc xe hạng nhất mà công ty đã hỗ trợ thân trọng. Không lâu sau đó tôi đã đứng trước cổng nhà chung, tôi kinh hoàng khi chợt nhớ đến sự kiện mà tôi đã nhìn thấy ở gia đình xấu số kia và hàng tá những câu hỏi chợt nảy ra trong đầu tôi rằng liệu tôi có phải là người ra đi tiếp theo?

Khi bước vào trong tôi bị choáng ngợp với thiết kế cổ kính của tòa nhà và khi sự phấn khích của tôi chưa kéo dài lâu thì tôi bắt gặp ánh mắt khinh rẻ của Hồng Yến:

“ Nhìn xem kẻ thất bại nào nghĩ mình nằm ở vị trí trung tâm kia!”

CHƯƠNG 4

Ông quản gia thu xếp hành lý để ở ngay trước cửa phòng của tôi, đó chính là một cái phòng nhỏ nằm ở tầng trệt, tôi có cảm thấy mùi nhựa gỗ toát ra từ trong căn phòng. Sau khi tôi cho hành lý vào trong góc phòng thì tôi nghe tiếng Mỹ Huyền vọng ở dưới phòng khách:

“ Cô giáo đã tới rồi kìa mấy đứa !”

Tôi cố gắng thu xếp đồ đạc để chạy vội ra phòng khách nhưng dường như tôi là đứa chậm nhất nhóm, tôi có thể cảm nhận được những tia lửa điện phát ra từ ánh mắt của

Mỹ Huyền và những nụ cười mỉa mai từ Hồng Yến . Trong cái không khí căng thẳng ấy đã được xua tan bởi một giọng nói trầm ấm quen thuộc:

“ Cô rất mừng vì em có mặt ở đây!”

Tôi không thể giấu được nét bàng hoàng vì người trước mặt tôi là cô giáo dạy bộ môn nghệ thuật và cô cũng chính là huấn luyện viên trong nhóm nhạc của chúng tôi.

Lần đầu chứng kiến vẻ mặt bản thân của tôi nên Hồng Yến cười như được mùa cùng với ánh mắt khinh khỉnh của Mỹ Huyền dành cho tôi nhưng cô ả cũng ra dấu cho Hồng Yến ngừng cười để có thể tập trung cho buổi huấn luyện. Cô giáo nhẹ giọng cùng với cái khi chất thanh lịch khiến cho bầu không khí trở nên thoải mái hơn:

“Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu với bài tập thanh nhạc nhé!”

“Em có thể thử giọng với cô trước được không ạ?” Tôi chủ động tương tác với cô giáo trước sự kinh ngạc của Mỹ Huyền và Hồng Yến vì chưa ai dám chủ động với huấn luyện viên nhanh như tôi.

Cô giáo nhẹ nhàng đáp :

“Em thử hát quãng tám cho cô nhé!”

Giọng hát của tôi hòa theo tiếng hòa âm cùng tiếng nhạc piano mà cô giáo đã chuẩn bị cho các buổi thử giọng cho nhóm của chúng tôi. Trong lúc tôi đang ngân lên quãng tám thì trực giác tôi mách bảo tôi rằng có ai đó đang nhìn vào phía sau ót của tôi, luồng khí lạnh từ đâu bỗng toát ra từ phía sau tôi khiến cho cơ thể tôi run cầm cập.

Nhận thấy sự khác thường ở sắc mặt của tôi nên cô giáo ra dấu dừng lại:

“ Em có ổn không mimi ?”

Riêng Hồng Yến và Mỹ Huyền được dịp đả kích tôi, cái giọng nói chua nghét của Hồng Yến khiến cho từng sợi nơ rôn trong tôi trĩu dậy, nếu không vì sức khỏe không ổn thì chắc tôi đã nắm đầu nó :

“Hóa ra thân tượng quốc dân chỉ có thế!”

Tôi cố gắng đứng vững và mỉm cười ra hiệu rằng mình vẫn ổn

“ Em chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi ạ”

Sau đó tôi cố gắng dùng hết sức của mình để trở về căn phòng trước sự chứng kiến của cô giáo và cả những ánh nhìn không mấy thiện cảm của Hồng Yến và Mỹ Huyền

Sau khi trở về phòng thì tôi vội nằm đắp chăn trên giường để kịp trấn tĩnh bản thân trước những sự kiện vừa xảy ra. Trong lúc tôi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì có một cái bóng trắng của thiếu nữ đang nhìn tôi và nếu như tôi đoán không lầm thì đây chính là bóng dáng của Mỹ Anh, bóng dáng của thực tập sinh nổi tiếng bị tai nạn chết gần đây. Cơ thể tôi dường như bị căng cứng trong khi con mắt tôi thì cứ nhìn chùng chùng vào cái bóng người trắng xác đó và tôi có cảm giác cô ta đang ngắm nhìn tôi nhưng lần này tôi có cảm giác đó chính là một ánh mắt trầm buồn ,dường như cô ta đang muốn nói gì với tôi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh thì tôi thấy cô giáo nằm cạnh bên tôi.

Cô hiền từ ngồi gần sát bên tôi, cô nhẹ nhàng hỏi:

“Em ổn chứ?”

Tôi thều thào đáp:

“Em nghĩ... em nghĩ mình cần chút thời gian để có thể làm quen với cuộc sống của một thực tập sinh!”

Cô ân cần đáp:

“Rồi mọi thứ sẽ ổn thôi!”

Giọng nói dịu dàng cùng với thái độ ân cần của cô khiến cho tâm trạng của tôi nhẹ nhõm hơn phần nào, cô nhẹ nhàng từ từ tiến ra phía cánh cửa và dần biết mất.

Không lâu sau đó tôi có thể nghe tiếng của Hồng Yến vọng ra ở phía bên ngoài:

“Cậu không nghĩ rằng cô ta đã đi cửa sau để có thể đứng chung sân khấu với chúng ta à?”

Mỹ Huyền nhẹ nhàng đáp:

“Chuyện đó thì ai cũng biết mà nhưng có lẽ gu thẩm mỹ của ông bầu ngày càng tệ”

Trong lúc cả hai đang bàn tán rôm rả thì tôi đã đứng phía sau cả hai và nói nhỏ:

“Chị mày có thể nghiền nát cả hai đứa để giành vị trí trung tâm đấy!”

Tôi có thể thấy những ánh mắt bất ngờ lẫn tức giận của hai cô ả nhưng người thể hiện thái độ rõ ràng nhất là Hồng Yến, cô ta dường như đã ngừng nhai kẹo dẻo và tiến thẳng trước mặt tôi cùng với mái tóc hai bím óng ả của cô ta:

“Mày đừng tưởng bở, một con nhà quê như mày thì đừng hòng!”

Mỹ Huyền thì bỗng sắc mặt biến sắc, cái khuôn mặt búp bê trái xoan dần tái mét cùng với đôi môi trái tim của ả đang mấp máy vì trước mặt cô ta là ông bầu.

Khuôn mặt của ông bầu trở nên dịu dần lại khi nhìn thấy tôi, ông ân cần vỗ vai tai tôi và nói nhẹ nhàng với hai cô gái còn lại, tôi có thể cảm nhận bộ râu quai nón của ông ở sát gần tôi:

“Các cô gái của chúng ta tập luyện như thế nào ?”

Mỹ Huyền hồ hồ trả lời ông bầu, tôi có thể cảm nhận cô ấy đang cố gắng hết sức để lấy lòng ông bầu bằng một nụ cười đầy sự giả tạo ẩn sau cái khuôn mặt búp bê:

“ Dạ, chúng em đều luyện tập rất tốt ạ!”

Ông bầu vội vẫy tay chúng tôi rồi đi khuất bóng sau phía cửa sổ của nhà chính

Hồng Yên tỏ thái độ bức tức với tôi, cô ả đang cố gắng thu lại năm đấm:

“Chuyện chưa dừng lại ở đây đâu, con khốn!”

Tôi hất mặt thách thức cô ả:

“ Lấy cái tài năng của cô ra đây mà nói chuyện, búp bê Barbie ạ!”

Cả hai thành viên vội đi vào phòng tập nhảy bỏ tôi bơ vơ một mình. Bỗng có một cái bóng trắng của Mỹ Anh xuất hiện ở cuối dãy hành lang. Tôi bất thần đi theo chỉ dẫn của bóng ma một cách vô thức , cho đến khi tôi va vào cánh cửa phòng đạo cũ trang phục.

Căn phòng tối om chỉ có le loét vài ánh đèn dầu hiu hắt phát ra từ tấm gương trang điểm. Sau khi tôi đặt chân vào trong căn phòng thì tôi phát hiện Mỹ Anh đang ở trong bàn trang điểm, cô đang chải tóc và khuôn mặt của cô gái gần như trắng toát và điều đáng sợ nhất là đôi mắt không có tròng đen của cô. Tôi cố gắng đến gần cô gái nhưng

linh tính của tôi mách bảo rằng hãy đi ra khỏi đó ngay nhưng không hiểu sao tôi lại gần sát bên cô gái. Bỗng cô ta ngả người về phía sau và khuôn mặt cô dần biến dạng,

Bóng ma của cô gái ấy chợt nắm tay tôi rồi dần biến mất, ở trên tay tôi lúc này là một cuốn nhật ký sờn cũ và trang đầu tiên của cuốn nhật ký là về MỸ ANH.

CHƯƠNG 5

Tôi chăm chú nhìn vào quyển nhật ký ấy như thể mình đã có trong tay một kho báu, trong đầu tôi chợt nghĩ:

“Đây là nhật ký còn sót lại của Mỹ Anh ư? Thế quái nào quyển nhật ký này lại ở trên cái bàn trang điểm cũ kĩ này chứ?”

Trong luồng suy nghĩ thì tôi bỗng nghe tiếng của Hồng Yến, cái giọng chua lét của cô ả đang vang hết cả hành lang:

“Quý cô vàng mã đâu rồi?” Cô ả nói với một cái giọng điệu đầy vẻ mỉa mai

Tôi đi ra khỏi cửa phòng phục trang và đáp lại:

“Quý cô vàng mã đang chờ để tiễn búp bê hồng về châu trời!”

Mỹ Huyền tình cờ ra vẻ can ngăn nhưng thực ra cô ta đang cố gắng châm chọc tôi:

“Đủ rồi Hồng yến và cả cô gái nhà quê của chúng ta nữa”

Mỹ Huyền ra hiệu cho cả hai bước vào phòng tập nhảy và tôi đã thấy bóng dáng của cô giáo đang đợi trước cửa phòng tập.

Sau hai tiếng luyện tập miệt mài trong phòng tập nhảy, Hồng Yến và Mỹ Huyền vội nhanh chóng bỏ về phòng chung riêng tôi vẫn lủi thủi một mình tại phòng tập do tôi

muốn xem nội dung của quyển nhật ký và tôi khá bất ngờ vì cuốn nhật ký viết về mối quan hệ của Mỹ Anh và hai thành viên còn lại trong nhóm.

“ Đây là câu chuyện tôi muốn nói về cậu và cả mối quan hệ của hai chúng ta. Đừng bất ngờ nếu người mà tôi đề cập đến đầu tiên chính là cậu, bạn thân cũ, Mỹ Huyền ạ ”

Tôi há hốc mồm vì mối quan hệ của Mỹ Huyền và Mỹ Anh và có lẽ điều tôi bất ngờ về tình bạn của cả hai vì theo tôi cảm nhận thì chẳng ai có thể làm bạn với cô ả ấy cả.

“ Chúng ta từng khá thân và nương tựa nhau trong suốt khoảng thời gian thực tập sinh nhưng dường như sau này chính cậu đã đẩy tớ ra khỏi mối quan hệ thân thiết như lúc trước ”

Tôi chậm chậm vừa đọc vừa tiến vào phía phòng nhà chung, nơi sinh hoạt của các thành viên trong nhóm nhạc. Trước mắt tôi là Mỹ Huyền đang gọi điện thoại cho một ai đó nhưng dường như cô ả không biết đến sự xuất hiện của tôi mà có lẽ đó không phải là điều tôi đang bận tâm hay cô ả không biết chính cô ả bị nằm trong cuốn nhật ký của Mỹ Anh .

“ Mọi thứ có vẻ dường như rất tốt đẹp cho đến khi tớ thích anh ấy, người quản lý luôn túc trực bên cạnh chúng ta nhưng có lẽ điều duy nhất tớ không biết là cậu cũng thích anh ấy và từ đó mối quan hệ của cả hai chúng ta dần một lạnh nhạt ”

Tôi bất ngờ khi trong cuốn nhật ký có một vết son in hằn trên trang giấy

“ Và có lẽ đó là lý do khá hợp lý để cậu có thể bắt nạt và cô lập tớ ấy nhỉ, tớ vẫn nhớ rõ cái lúc cậu đâm sau lưng tớ bằng việc kể về mối quan hệ giữa tớ và anh quản lý. Tớ vẫn còn nhớ rõ cái khuôn mặt đắc thắng khi cậu tỏ tớ sử dụng điện thoại cá nhân của mình để liên lạc với anh ấy trước mặt ông bầu mà..! ”

Không khí bỗng trở nên âm đạm đến lạ thường, những tiếng gió hòa vào tiếng lá cây xào xạc khiến không khí trở nên tĩnh mịch . Trong lúc mải mê đọc nhật ký thì tôi

không biết rằng mình đang đứng ở giữa nhà chung nhưng trước mắt tôi xuất hiện một hiện tượng còn kì quái hơn bao giờ hết. Ở dưới phòng phía sát kệ sách tôi thấy

Mỹ Huyền đang đứng với một cái khuôn mặt vô hồn và ả đang chỉ vào hướng của kệ sách . Tôi cố gắng chú ý vào cái hướng tay của ả và tôi đã phát hiện một tờ giấy với dãy số 05 đang nằm kế những bộ sách cũ. Chưa kịp định thần lại thì cái điện thoại bàn trong phòng nhà chung vang lên, tôi cố gắng áp sát lỗ tai và nghe đầu dây bên kia nói gì thì bỗng có một giọng nói vang lên:

“ Đây có phải Mimi , thực tập sinh của nhóm DREAM GIRLS từ năm 2008 không ạ?”

So với những trải nghiệm lúc trước thì có lẽ đây là trải nghiệm kì quặc nhất mà tôi đã từng trải qua trong đời, tôi áp úng trả lời đầu dây bên kia:

“ Xin hỏi ai ở đầu dây bên kia ạ ?”

Có một giọng nói từ bên kia đầu dây nhưng tôi có thể đoán là đó không phải là người thân của tôi:

“ Chuyện đó không quan trọng nữa vì bây giờ tôi đang ở trong nhà chung nhưng có lẽ ở một thời gian khác !”

Tôi quan sát mọi thứ xung quanh, mọi câu hỏi đang nảy ra trong đầu tôi:

“ Ý của cậu là sao?”Mà tại sao cậu lại biết được tôi”

Đầu dây bên kia bình tĩnh trả lời ,âm thanh đều đều vang rõ bên tai tôi:

“ Chúng tôi chính là chủ của ngôi nhà này nhưng là ở năm 2021 và chúng tôi có thấy tin tức của cô trên báo nhưng điều đáng nói là những hiện tượng siêu nhiên đang ập đến chúng tôi bởi một con quỷ Và chúng tôi cần cô hợp tác để tiêu diệt nó!”

Chưa kịp dứt câu thì đầu dây bên kia chợt tắt, tôi cảm thấy có một luồng điện chạy thẳng sâu đến từng đốt sống của tôi, nó khiến tôi bất động nhưng tôi có thể quan sát mọi thứ xung quanh được.

Cái bóng trắng thiếu nữ đang từ từ tiến đến lại tôi, tôi có thể cảm nhận khuôn mặt vô hồn cùng với mái tóc óng ả của cô ta đang áp sát vào lỗ tai tôi, âm thanh vang vọng từ cổ họng của cô ta như từ ở một thế giới khác:

“Làm ơn hãy giúp tôisiêu thoát và tìm ra hung thủ ”

Do quá mệt mỏi cho nên tôi đã nằm bất tỉnh nhân sự ở phòng nhà chung. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh thì trước mắt tôi là một ngôi nhà được tu sửa nhưng nó lại cho tôi một cảm giác khá thân quen. Tôi từng bước đi vào phía ngôi nhà và điều tôi chứng kiến khiến tôi sửng sốt rằng thứ tôi thấy chính là xác cô giáo đang treo cổ với một khuôn mặt kinh hoàng và tôi cầu đó chỉ là ảo giác nhưng không.

“ Tỉnh dậy đi nào!” Có một âm thanh vang ở phía lỗ tai tôi.

Tôi thấy bản thân mình đang nằm trong phòng cùng với các thành viên bên cạnh, cái giọng nói chanh chua quen thuộc văng vẳng ở gần bên tai tôi:

“Biết tin sốt dẻo gì chưa ?”

Tôi cố gắng mở to mắt và lắng tai nghe nhưng tôi vẫn chưa thể chồm dậy được thì Hồng Yến tiếp tục rỉ tai tôi bằng những chuyện mà cô ả đã tọc mạch được :

“ huân luyện viên thanh nhạc của chúng ta đã tự tử chết !”

Tôi dường như không thể tin nổi vào mắt mình, nước mắt tôi bỗng giàn dụa và con tim tôi bỗng thất lạc vì những giấc mơ kinh hãi lúc này là điềm báo cho cái chết của cô giáo, người mà tôi luôn yêu quý. Mỹ huyền cảm nhận được bản thân tôi không ổn nên đã kéo Hồng Yến ra khỏi phòng:

“ Đi nào, chúng ta phải chuẩn bị làm tang lễ cho huân luyện viên !”

Hồng Yến quay người nhìn vào phía tôi:

“ Còn cô ta ?”

Mỹ Huyền lạnh lùng đáp, giọng nói của cô ả dường như đối lập với khuôn mặt thánh thiện của cô ta:

“ Cô ả có thể tự lo cho bản thân được !”

Trong lúc nằm quần quai đau đớn thì tôi nhận ra mẫu giấy số 05 nằm ngay ngắn ngay bên cạnh tôi khiến tôi đặt ra nhiều nghi vấn rằng liệu những gì xảy ra với tôi trước đó là một giấc mơ hay là thực tại mà tôi không hề hay biết. Con đau đầu tấn công tôi dữ dội cùng với hàng đống câu hỏi đặt ra liên tục trong đầu tôi.

Ngay lúc tôi đau đớn nhất thì tôi nhận được cuộc điện thoại của Minh Hà:

“ Cái tư thế mà cô giáo treo cổ lẩn khuôn mặt biến dạng của cô giáo trùng hợp với những gì cậu đã trải qua ở nhà tớ , ý tớ là về gia đình xấu số kia.”

Tôi mệt mỏi đáp lại: “ Liệu đây là sự kết thúc ... cũng có lẽ”

Minh Hà nhanh nhẩu trả lời: “ Cũng có thể là sự mở đầu !”

CHƯƠNG 6

Hôm nay thời tiết trở lạnh bất thường , những cơn gió mùa hạ ùa vào những tán lá cao của cây cổ thụ khiến cho không khí ngày càng u ám hơn và cũng có lẽ là do tôi quá đau buồn trước cái chết của cô giáo. Mặc dù cơ thể ê ẩm người nhưng tôi cố gắng hỏi thông tin về cái chết của cô thông qua Minh Hà:

“Mày có moi được thông tin gì từ bố mày không ?”

Giọng Minh Hà buồn rười rượi, nó cố gắng nín khóc và tỏ ra mạnh mẽ trước tôi vì nó biết nó không thể thay đổi được điều gì:

“Mọi thứ được kết luận là cô đã tự sát nhưng tao không nghĩ nó đơn thuần là như vậy vì dường như có một thế lực nào đó khiến cô phải lựa chọn quyết định cực đoan như vậy !”

Trong lúc nói chuyện với Minh Hà thì tôi để ý có một dáng người thanh niên lạ mặt đang đứng qua dưới khe cửa kính. Tôi vội cầm lên cuốn nhật ký của Mỹ Anh và lật lại đoạn mối tình của cô và anh quản lý.

“Em đã yêu anh, chàng bạch mã hoàng tử của em, người có đôi mắt long lanh tựa như ánh mắt của thần Apollo, tương người oai nghiêm và đôi vai trần vững trãi khiến em luôn cảm thấy an toàn khi ở bên. Người đó không ai khác chính là anh, quản lý và mối tình đầu của em...”

Tôi đã sốc vì những gì miêu tả trong cuốn nhật ký của Mỹ Anh trùng khớp chín mươi phần trăm vì tóc của anh ta không còn giữ một màu đen mà bây giờ đã thay thế bằng màu tóc nâu hạt dẻ cùng với mái tóc hai mái của Đan Trường ở thập niên 2000.

Tôi kết thúc cuộc gọi với Mỹ Hà và trầm nghĩ:

“ Anh chàng quản lý ấy tại sao lại quay trở lại nhà chung ?”

Do tính chất của một công ty quản lý và sự kiện tai nạn của Mỹ Anh nên dường như ông bầu không muốn truyền thông bới móc về cái chết của bất kì cá nhân nào đặc biệt ở những cái chết bất thường vì đó sẽ là miếng mồi ngon của truyền thông.

Ông và các thành viên lẫn nhân viên trong công ty tổ chức đám tang nhỏ ở phía sau ngôi nhà chung để tránh sự chú ý của giới truyền thông nhưng dường như không ai chú ý đến gã ta.

Tang lễ nhanh chóng kết thúc và xác của cô được chôn ở phía sau nhà chung . Các thành viên còn lại trong nhóm thì chuẩn bị thu âm cho ca khúc chủ đề riêng tôi do cơ thể còn ê ẩm cho nên tôi sẽ hoàn thành phần thu của mình sau.

Bỗng có một tiếng chuông điện thoại từ phòng tôi phát ra phá hỏng bầu không khí êm ái đang diễn ra , tôi gượng đến buồng điện thoại trong phòng để có thể trả lời đầu dây bên kia thì vẫn một giọng nói quen thuộc vang lên.

“ Cô ta đang đến ,hãy cẩn thận với cô ta! ”

Tôi há hốc mồm vì tôi nhận ra đó chính là giọng nói mà tôi đã nhận được từ tôi hôm qua và tôi đã ngẫm xác nhận những sự kiện kinh hoàng tối qua là sự thật, tôi lắp bắp trả lời:

“ Cô ta ... ý cậu là ai chứ?”

Đầu dây bên kia trả lời nhưng lần này khá hoảng loạn:

“Người thân thiết nhất với cậu... Thôi tớ và gia đình tớ lần trốn đây trước sự truy đuổi của cô ta !”

Đầu dây bên kia ngừng hẳn , sự nghi vấn và những nỗi lo âu bỗng nhiên lan tỏa khắp người tôi . Có quá nhiều thứ ập vào tôi khiến cho tâm trí tôi không thể hấp thụ được hết. Bóng ma của cô giáo hiện ra trước mặt tôi, cô nở lên một nụ cười hiền hậu với tôi:

“ Bây giờ cô không thể bảo vệ em được nữa rồi, chào em !”

Bóng dáng của cô tan biến dần trong cơn gió , còn tôi thì đứng yên thờ thẫn và những giọt nước mắt tôi tràn ra như thể đây là sự tiễn biệt đau đớn nhất của cuộc đời . Tôi tiếp tục hướng mắt nhìn về cuốn nhật ký của Mỹ Anh và lật dần vào những trang tiếp theo .

“ Chắc cậu cũng không ngờ cậu có mặt trong danh sách này đâu nhỉ Hồng Yến ?

Cùng lúc đó tiếng Hồng Yến vọng lên từ ở trước cửa phòng tôi :

“ Nếu tinh thần cậu khá tệ thì cậu có thể tạm dừng việc thu âm trong ngày hôm nay vì tôi không muốn ca khúc của nhóm bị phá nát bởi tâm trạng yếu ớt của cậu !”

Dường như sau tất cả những chuyện vừa xảy ra thì tôi không còn tâm trạng để tranh cãi với cô ta như mọi khi nữa . Tôi tiếp tục chăm chú xem vào nhật ký của Mỹ Anh

“ Cậu luôn vốn ghen tị vì tôi có tài năng và nó che lấp dần sự nổi bật của cậu nhưng cậu cũng biết rằng cậu vốn dĩ không thuộc về nơi này, hay tôi phải nói trắng ra là cậu đi vào cửa sau vì cậu đã bán thân cho ông bầu để đổi chút danh tiếng vào nhóm mà !”

Tôi há hốc mồm vì sự táo bạo trong cách sử dụng câu từ của Mỹ Anh vì dường như cô muốn bóc trần sự thật về những mảng tối của ngành giải trí, tôi vừa đọc vừa cố gắng chỉnh chu đầu tóc cho buổi thu âm vì tôi không muốn bị loại khỏi nhóm ,ít nhất trong thời điểm này.

“ Có lẽ cậu nên biết ơn tôi thay vì mãi đá đều gây chuyện với tôi nhỉ vì nếu chuyện này mà bị lộ ra ngoài thì cuộc đời của một con đĩ sẽ được báo giới yêu thích lắm đấy. Chắc cậu cũng tò mò vì sao tôi lại biết thông tin mật của cậu vì tôi là người chứng kiến cuộc “ trao đổi ” của cậu và lão ta ngay trong căn phòng làm việc của lão!”

Tôi vội lưu giữ lại mẫu giấy 05 và bước dần ra phía hành lang cùng với chiếc tai nghe mp3 mà ba tôi đã mua cho tôi hồi sinh nhật năm mười sáu vài tháng trước với ca khúc hương biển mà tôi yêu thích. Bỗng tôi bắt gặp Mỹ Huyền đứng nói chuyện với người đàn ông lạ mặt lúc nãy nhưng do họ nó khá to nên tôi có thể nghe được cuộc hội thoại có một không hai này.

“ Mỹ Anh đang ở đâu ?”

Tôi có thể nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của anh quản lý khi đối diện trước mặt Mỹ Huyền. Mỹ huyền cúi gắt trả lời:

“ Có chúa mới biết cô ta đang ở đâu !”

Tôi sửng sốt bởi những gì tôi nghe được vì theo những gì tôi nghe được thì Mỹ Anh đã bị mất do tai nạn giao thông chứ không phải là những thông tin tôi vừa mới nghe nhưng tôi lơ đi như tôi chưa nghe thấy mọi thứ và tôi đã tiến vào phòng thu để hoàn thành phần ghi âm của mình.

“ Tôi vốn dĩ sinh ra là một ngôi sao tỏa sáng trước sân khấu và tôi luôn được mọi người săn đón nhưng đối với cậu nó như là một sự thiếu công bằng và cậu dường như cậu luôn cố tìm cách chơi xấu tôi mọi lúc, cũng đặc biệt lúc cậu khóa trái cửa phòng thu âm tôi suốt hai tiếng đồng hồ vì cậu biết tôi đã biết tôi đã bị tịch thu điện thoại cá nhân ...”

Tôi vừa đọc cuốn nhật ký vừa đứng trước cửa phòng thu âm thì tôi đã thấy Hồng Yến chưa hoàn thành phần thu âm của mình . Giọng của cô ả lan ra khỏi phòng cách âm theo một cách dị nhất có thể, như thể có ai đang bóp cổ của cô nàng .

Bỗng tôi nghe một tiếng la lớn từ phía nhạc sĩ vang vọng từ trong phòng thu âm đến cửa chính của phòng:

“ Sao đến giờ cô vẫn chưa phân biệt nốt sol và nốt la ? Cô có phải là ca sĩ không ?

Khuôn mặt cô ả trở nên tái mét và dường như cô đã nhận thức về khả năng của mình nên cô tiếp tục ở lại tập phân đoạn của mình mặt cho nhạc sĩ đã tức giận ra khỏi phòng thu trước sự ngỡ ngàng của tôi. Sau đó cô ả bắt gặp ánh mắt của tôi và cái giọng chua lè của cô nàng đã có dịp thể hiện:

“ Cô nhìn tôi thế là cái quái gì ?”

Tôi điềm nhiên trả lời :

“ Nhìn cô chuẩn bị rời khỏi nhóm DREAM GIRLS !”

CHƯƠNG 7

Cô ả vẫn tiếp tục phần thu âm của mình mặc dù đáng lẽ ra với tính cách của cô ả ta thì cô sẽ bắt đầu đánh nhau với tôi nhưng vì do tính chất của công việc nên cô ả đành nhún nhường, Hồng Yến cười nhếch mép:

“ Ít ra tôi không là người thay thế, nếu Mỹ Anh vẫn ổn thì chắc giờ này không có cô đâu nhỉ ?”

Tôi tỏ vẻ không quan tâm cô ả nhưng có vẻ dường như cái linh tính kì lạ của tôi về Hồng Yến thì có vì ở đằng sau cô ta có một bóng đen thiếu nữ tóc dài. Tôi bỗng há hốc mồm vì đây chính là cái bóng ma mà tôi đã đối đầu ở trong căn phòng hội trường nhưng lần này khuôn mặt cô ta trông trơn giống như có một khoảng không trên cái khuôn mặt góc cạnh đó.

Bàn tay của cô ta từ từ tiến gần cổ của Hồng Yến và bóp cổ cô ả , tông giọng của cô dường như được lên cao vút một cách lạ thường, giống như có một thế lực nào nhập vào cái thân xác mảnh khảnh ấy. Tôi bắt đầu chạy gọi bảo vệ sau khi nghe tiếng cô ta kêu cứu thảm thiết ở trong phòng thu nhưng dường như không ai nghe thấy.

“ Làm... ơn... cứu..tôi với !” Vừa cất tiếng cô ta đã bất tỉnh , khuôn mặt cô ta trở nên biến dạng một cách khủng khiếp cùng với một nụ cười ma mẫn.

Tôi vội tiến gần Hồng Yến và tôi tình cờ thấy có mẫu giấy số 07 gần chỗ cô ta ngất xỉu , tôi vội cất vội tờ giấy và hít hải tìm người cứu viện.

Sau khi nhìn thấy bảo vệ thì tôi đã la toáng lên:

“ Làm ơn cứu Hồng Yến, cậu ấy sắp ngất rồi kìa !”

Anh bảo vệ ban đầu do dự vì tưởng tôi nói đùa nhưng sau khi chứng kiến nét mặt hít hải của tôi thì anh cũng vội đi vào phòng thu âm để kiểm tra sức khỏe của cô ả.

Cả hai chúng tôi đã kịp chạy đến phòng thu nhưng mọi thứ dường như khá bình thường nếu như không muốn nói là chưa có gì xảy ra vì Hồng Yến vừa mới hoàn thành phần hát của mình một cách trọn vẹn, anh bảo vệ nhìn tôi với con mắt khó hiểu:

“Vậy là sao ? ”

Tôi thì tiến tới Hồng Yến và ôm chầm đến cô nàng như một người bạn thân lâu năm trước con mắt đầy ngạc nhiên và lúng túng của cô ả, giọng cô ả đều đều:

“ Hôm nay cậu ăn trúng cái gì à ! ”

Tôi mỉm cười vui vẻ đáp trước cái vẻ mặt chung hửng của cậu ta”

“ Ý của tớ là ... tớ khá vui vì cậu khá an toàn ! ”

Hồng Yến thoáng chớp chuyển dần sang ánh mắt hình viên đạn đối với tôi:

“ Tôi vẫn ổn mà tôi nghĩ sự quan tâm của cậu.. chỉ dành cho những kẻ yếu đuối thôi... và showbiz không dành cho cô gái nhỏ như cậu đâu...!”

Cô ả vui vẻ bước ra khỏi phòng thu và tôi cũng vừa cúi đầu xin lỗi anh bảo vệ vì đã làm phiền anh, tôi vội vào phòng thu để hoàn thành nốt phần của mình và sau đó tôi nhận ra có một chiếc áo họa tiết sặc sỡ được treo ở cuối căn phòng.

Tôi vô thức chạm vào chiếc áo sờn cũ đó và tôi có cảm giác là có ai đang nhìn chăm chăm vào tôi. Bỗng có một cánh tay trắng bết chạm nhẹ vào tôi và tôi đã nhìn thấy một cảnh tai nạn giao thông khá kinh hoàng ở trên con đường quốc lộ và chiếc áo của người bị nạn chính là cái áo họa tiết hình cánh hoa sen mà tôi vừa chạm vào lúc này.

“ Chẳng lẽ... chiếc áo này... là của Mỹ Anh ? ” Hàng loạt câu hỏi dường như đang tấn công tâm trí này.

Trong lúc tôi đang mơ màng thì có một bàn tay khác chạm lấy tay tôi .

“ Cô ổn chứ ?” ông nhạc sĩ nhìn tôi với ánh mắt hoang mang

“ Em vẫn ổn.... ý em là..em hoàn toàn ổn !” Tôi ấp úng trả lời anh

Ông đáp lại tôi với nụ cười hiền từ:

“ Như vậy thì quá tốt rồi vì em phải hoàn thành phần ra mắt của mình nhỉ ?”

Trong khi chưa định thần lại thì hần ta sờ mông tôi và buông lời cợt nhả:

“ Nhìn em anh lại thấy có nét giống Mỹ Anh đấy !”

Vì quá sốc và tức tối nên tôi đã dành cho ông ta một cú tát nhưng trong lòng tôi khá cay đắng vì Mỹ Anh từng là nạn nhân của lão ta:

“ Kẻ khốn nạn như ông không xứng đáng làm việc trong ngành giải trí đâu !”

Lão nhạc sĩ kia đã sẵn sàng dơ tay để đáp trả tôi nhưng được Mỹ Huyền cản lại, dường như cô ả cũng đoán ra được việc làm mọi rợ của hần ta.

“ Thôi được rồi ông Kim, cô ta còn phải làm nhiều việc lắm đấy, anh nghĩ ông bầu sẽ bỏ qua cho ông nếu ông đụng vào khuôn mặt nhạ nhòa ấy à!” Giọng cô ả đầy cợt nhả xen lẫn tiếng nhóp nhép kẹo ca su phát ra từ miệng của cô ta

Cô ta kéo tôi ra khỏi phòng thu âm và tiến vào phòng phục trang. Tôi run rẩy trả lời:

“ Mỹ Anh đã trải qua những chuyện tồi tệ như này à?”

Mỹ Huyền nhìn tôi và thở dài:

“ Có những thứ còn tệ hơn nữa cơ nhưng mà những gì cô thấy không phải là điều khiến cho cô ấy.... biến mất đâu!”

Tôi dẫn tay lại hỏi Mỹ Huyền:

“ Ý cô là Mỹ Anh vẫn chưa... chết !”

“ Hãy chuẩn bị cho phần debut nào !” Mỹ Huyền im lặng và đưa tay về phía trang phục.

Trong lúc tôi loay hoay chuẩn bị trang phục thì tôi nhận ra có một cái máy mp3 nhỏ nằm gọn trên túi áo trang phục của tôi và kì lạ thay trên đầu máy mp3 có đề vắn vẹn hai chữ “ Mật Thư”. Tôi cố bình tĩnh xem như mình chưa thấy gì và cùng cả nhóm chuẩn bị lên xe tới buổi công diễn.

Tôi được xếp ngồi ở hàng ghế cuối một mình với đồng va li ở kế bên, còn Hồng Yên và Mỹ Huyền được sắp xếp ngồi ở hàng ghế giữa, và ông bầu và các nhân viên còn lại ngồi ở hàng ghế đầu. Trong lúc xe đang di chuyển trên đường thì tôi đã lén đeo tai nghe vào cái máy mp3 mà tôi đã tình cờ lấy được.

Có một giọng nói rất êm ái pha lẫn sự bồn chồn, lo lắng phát ra từ chiếc máy mp3 và giọng nói đó không ai khác đó chính là Mỹ Anh:

“Tôi cảm nhận được có ai đó đang theo dõi tôi... và tôi nghĩ ... nó trốn ở trong tủ phòng của ông bầu !”

Tôi thầm nghĩ “ Nó... nó là ai ?”

Giọng Mỹ Anh bỗng trở nên ngập ngừng và đứt đoạn một cách khó hiểu:

“Ai đang trốn... ở phía sau tủ....vậy?”

“Cho dù tôi cố gắng hơn nhưng chẳng có ai đáp lại... thế là... tôi dùng hết sức bình sinh để mở cửa tủ nhưng..... kì lạ thay không... có một ai trong đó !”

Khuôn mặt tôi dần trở nên biến dạng vì tôi nhận ra có một bóng đen đang ngồi ở kế tôi, nó thò thè:

“ Hãy giúp tôi !”

“ Tách... tách... tách” Âm thanh ma mị phát ra từ máy mp3 khiến cho tôi giật bản mình. Trong lúc tôi đang rất hoang mang thì tôi nghe tiếng hét thất thanh của Mỹ Anh cùng tiếng đóng mạnh của cái cửa tủ.

CHƯƠNG 8

Cuối cùng chiếc xe đã đến sân khấu biểu diễn , đó là một sân khấu được trang trí với họa tiết bắc âu cùng với tượng sư tử ở gần trước cổng với dáng đứng rất nghiêm nghị , tôi phì cười:

“ Sư tử lai người à ?”

Trên xe các thành viên và các nhân viên cười phá lên và điều đó đã phá tan không khí u ám và căng thẳng vừa nói . ông bầu ra dấu cho các cô gái với một nụ cười không thể nào giả trân hơn:

“ Đã đến lúc các cô gái tỏa sáng rồi !”

Tôi và các thành viên vội thu xếp hành lý để tiến vào trong cánh gà bằng cửa sau của sân khấu. Mỹ Huyền đi đầu để hướng dẫn các thành viên bước vào phòng phục trang để có thể trang điểm sau đó cô nàng ra hiệu với tôi và Hồng Yến:

“ Chúng ta hãy tập lại bài vũ đạo một cách chính chu nhé! ”

Khi các thành viên khác mải mê tập luyện vũ đạo cho buổi công diễn thì trong đầu tôi xuất hiện những hiện tượng kì quái mà tôi trải qua và cái thứ khiến tôi suy nghĩ nhiều nhất chính là cái bóng đen mà ngồi cùng tôi là ai.

Cách sau đó ba mươi phút thì tôi đã thấy cái bóng đáng quen thuộc của một người đàn ông đang đứng sau tấm rèm cánh gà, sau khi nhìn kĩ lại một chút

thì tôi thấy đó chính là bóng dáng của anh chàng quản lý nhưng kì lạ thay ánh mắt của hắn ta cứ mãi nhìn chăm chăm vào tôi.

Ông bầu mỉm cười và dẫn anh ta giới thiệu đến chúng tôi:

“ Đây chính là anh Quang , quản lý cũ của nhóm chúng ta!”

Chúng tôi cuối gập người chào anh ta nhưng dường như anh ta chỉ chú ý đến

mỗi tôi. Mỹ Huyền mỉm cười bắt tay với anh ta và nói to, ánh mặt thân thiện của cô ả trông tỏ ra giả tạo hết mức có thể để lấy lòng ông bầu:

“ Cuối cùng tôi cũng đã gặp được anh !”

Tôi bỗng phì cười vì tôi biết tổng họ vừa mới gặp nhau trước đó không lâu, tiếng cười phát ra mạnh đến mức có thể khiến bọn họ nhìn tôi chăm chăm.

Anh Quang vui vẻ trả lời :

“ Hóa ra quý cô đây có chuyện vui nhỉ ?”

Tôi vội cúi gập người, giọng tôi bắt đầu run lẩy bẩy

“ Dạ ... e....m tên là Mimi ạ !”

Ông bầu ra hiệu cho chúng tôi tiến vào phòng phục trang để chuẩn bị cho buổi công diễn và Hồng Yến nhanh chóng kéo tôi vào phòng vì cô ta nhìn thấy tôi như người mất hồn, cô ta nói nhỏ vào tai tôi:

“ Đừng tin vào những gì cô thấy trước mắt !”

Chúng tôi chuẩn bị trang phục đầu tóc và trang điểm để có thể nhanh chóng bắt đầu buổi công diễn bỗng nhiên có một luồng khí lạnh tràn ngập vào căn phòng xen lẫn những làn khói trắng trôi bồng bềnh trong căn phòng phục trang.

Trong làn khói mù mịt đó thì có một tia sáng phát ra từ bàn trang điểm ở cuối căn phòng và đó từng là bàn trang điểm của Mỹ Anh với một thiết kế hoa lệ theo phong cách châu Âu cổ điển của thập niên 70, chiếc máy ảnh cổ gắn gương trang điểm bắt đầu tự chụp liên tục, ánh đèn flash chói lóa cùng với những màn khói dày đặc khiến cho khung cảnh không thể nào kinh hoàng hơn. Trong khung cảnh ấy thì tôi nhìn thấy có một cái bóng đen hình thiếu nữ đang chụp hình và nhìn chúng tôi với ánh mắt giận dữ, cô ta thì thầm:

“ Các cô sẽ phải trả giá cho hành động của mình!”

Trong vòng 10 phút sau thì có bóng đen ấy dần tan biến trong hư vô và chiếc máy ảnh cổ đã ngừng chụp và phát ra ánh sáng khó chịu cùng với sự tan biến của làn khói ma mị kia. Tôi tiêng đến gần chiếc bàn trang điểm cuối dãy trước những ánh mắt tò mò của Hồng Yến và Mỹ Duyên vì đó vốn dĩ là chiếc bàn trang điểm của Mỹ Anh, cô gái đã mất tích không lâu.

Lúc kiểm tra lại máy ảnh thì đó là những chiếc ảnh đen trắng kèm theo những hình thù quái dị bao gồm những khuôn mặt trắng bệch cùng với những ánh mắt vô hồn của Hồng Yến và Mỹ Huyền. Ở bên cạnh họ có những cái bóng đen xung quanh nhưng dường như trong khung hình chỉ có tôi vẫn giữ được hình dáng ban đầu. Hồng Yến tỏ vẻ tò mò, cô hỏi tôi bằng cái giọng hách dịch khinh khỉnh như mọi ngày với tôi:

“ Cô đang làm gì ở bàn Mỹ Anh ấy !”

Tôi tỏ vẻ không quan tâm, tôi hất mái tóc dài óng ả của tôi trước mặt Hồng Yến trước sự ngỡ ngàng của cô ả và Mỹ Huyền:

“ Dù sao thì đó không phải là chuyện của cô! Hãy chuẩn bị thật tốt cho buổi công diễn lần này nào!”

Sau khi bước ra khỏi phòng thay đồ thì tôi bị choáng ngợp bởi một dàn khán giả đã ngồi kín ở hàng ghế. Ông bầu ra hiệu để chúng tôi đi đến sân khấu để

biểu diễn cùng với một nụ cười thân thiện như thể cả thế giới này là bạn của chúng tôi. Tôi khá bất ngờ vì ca khúc ra mắt của tôi đã trở thành một cơn sốt toàn cầu- một cơn sốt mà tên DREAM GIRLS.

Trong lúc người dẫn chương trình phỏng vấn chúng tôi thì Mỹ Huyền có chủ động choàng tay ôm tôi vào lòng một cách đầy giả tạo, cô ả bắt đầu với giọng điệu thảo mai vốn có của cô nàng cùng với một nụ cười lộ hai lúm đồng tiền của cô ta đến tôi:

“ Với tư cách của trưởng nhóm thì tôi luôn yêu quý các thành viên trong nhóm của mình , đặc biệt là mimi, thành viên mới nhất của nhóm !”

Tôi mỉm cười đáp lại với cô ta và tiếp tục phỏng vấn:

“ ừm mình rất vui khi được các cô gái còn lại hỗ trợ mọi thứ ạ !”

Cả đám đông bắt đầu vỗ tay và chúng tôi tiếp tục biểu diễn ca khúc chủ đạo của nhóm với những chiếc váy được cách điệu họa tiết cánh bướm cùng với những ánh sáng yếu ớt của đèn led hắt vào sân khấu để chúng tôi có một concept ma mị hơn. Trong lúc biểu diễn thì tôi có nhìn thấy gã quản lý cũ kia nhìn chăm chăm vào tôi nhưng tôi vẫn cố gắng chuyên nghiệp hoàn thành xong buổi biểu diễn của mình.

Sau khi kết thúc một tiếng rưỡi đồng hồ thì đám đông khán giả đã ra về và chúng tôi và các nhân viên trong công ty phải thu xếp đồ đạc để trở về nhà chung sớm nhất có thể. Trong lúc ngồi trên xe thì tôi vẫn suy nghĩ về hình ảnh của anh chàng quản lý kia và sau đó tôi có kiểm tra lại những tấm hình chụp từ chiếc máy ảnh cổ kia thì mọi thứ vẫn như cũ vì các bóng đen và khuôn mặt kì quái của Hồng Yến và Mỹ Huyền hoàn toàn biến mất.

Hồng Yến hồ hởi kể, niềm hân hoan có thể diễn tả hết trong giọng điệu ấy:

“Chúng ta đã được lên trang nhất của báo quốc gia ấy!”

Sau khi chuyển xe tới trước cổng nhà chung thì Mỹ Huyền và Hồng Yến đã xách hành lý chạy nhanh vào cửa nhà chung còn tôi thì từ từ chậm rãi đi vào trong cổng nhưng tôi đã nhận ra bóng dáng của gã quản lý cũ kia đang theo dõi tôi ở phía sau tán cây lớn đối diện tôi tầm 12 mét. Tôi vội bỏ hành lý ở dưới đất và chạy theo bóng dáng của anh ta nhưng không hiểu sao tôi càng cố gắng đuổi theo thì khoảng cách giữa chúng tôi lại càng xa hơn.

Sau khi truy đuổi anh ta đến ngã ba đường thì anh ta lại biến mất trong hư vô và không để lại dấu vết gì trên đường cả nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy mùi của anh ta ở gần đây vì mùi nước hoa hương hổ phách của hần ta không thể lẫn vào đâu được.

CHƯƠNG 9

Do quá mệt mỏi nên tôi đã nhanh chóng trở về trước cổng nhà chung nhưng ít sau đó có một giọng hát được ngân lên ở phía sau vườn ở nhà chung, đó là tiếng hát trong veo của một thiếu nữ, giọng cô ta cất lên đầy ma mị khiến cho tôi vô thức đi theo cô ta.

Tôi từ từ đi vào phía sau vườn nhà chung dưới sự dẫn dắt của cô ta, cô ta đi đến một ngôi mộ nằm ngay tán lá cỏ thụ và đột ngột tan biến vào hư vô nhưng giọng hát của cô ta cứ văng vẳng ở trong tai tôi. Đó là ngôi mộ được xây dựng một cách nghiêm trang và đắt tiền bậc nhất với những dải đá kim cương nhưng cái mà tôi chú ý chính là khuôn mặt thiên thần cùng với ngày sinh của cô ta

“05-07-1997” Tôi há hốc mồm đọc to ngày sinh của cô ta và lắp ráp những mảnh giấy mà tôi có được từ những sự kiện kinh hoàng lúc trước. Tôi chú ý nhìn vào tên của cô ta và cô ta tên là Lan Anh và tôi hơi thắc mắc vì sự hiện diện của cô ta. Trong lúc tôi đang hoang mang thì hình bóng cô ta xuất hiện một lần nữa và lần này cô ta đi dẫn tôi vào trong nhà chung.

Qua cách mà tôi nhìn phía sau cô ta thì đó chính là một thiếu nữ chạc tuổi tôi, cô ta có một mái tóc vàng óng ả và cô ta có một thân hình đồng hồ cát quyến rũ nhưng điều đặc biệt chính là phong cách trang phục của cô ta khá dị biệt, mang phong cách rock nổi loạn cùng với những họa tiết cổ ở thập niên 60.

Cô ta tiến vào phòng của ông bầu và cô ta dần mở cửa tủ nhỏ được đặt ngay ngắn bên cạnh chiếc ghế sofa cổ mà lão ta yêu quý. Tôi há hốc mồm vì trong chiếc tủ ấy là một bàn thờ nhỏ của thiếu nữ mà tôi vừa nhìn thấy ở bia mộ kia nhưng vẫn chưa sốc bằng bức hình ông ta chụp với cô gái đó cùng với dòng chữ “ Gửi con gái yêu của bố !”

Bóng ma thiếu nữ nhìn tôi bằng ánh mắt đau xót:

“ Tôi đã từng như cô... tôi đã từng có ước mơ cháy bỏng đứng chung sân khấu như cô nhưng bọn họ đã phá hỏng mọi thứ !”

Vừa dứt câu thì hình bóng của cô ta tan vào trong hư vô.

“ Tách.. tách..tách” Cửa phòng từ từ ông bầu dần dần mở ra
Tôi vội hít thật sâu và nhìn ngó xung quanh để tìm chỗ trú ẩn nhưng có lẽ đã quá muộn, trong tích tắc tôi nghe giọng nói của Hồng yến, giọng cô ả nhẹ nhàng đến mức đáng sợ:

“ Hãy gặp tôi lúc sáu giờ sáng mai tại trước cửa sau ở nhà chung... mà cậu đừng có ở đây lâu... ông ta sẽ đánh mùi được đấy !”

Vừa nói dứt lời thì Hồng Yến vội kéo tay tôi đi ra ngoài, cô ả đảo mắt kiểm tra nhìn ngó xung quanh và luôn miệng nhắc tôi:

“ Nhớ lời tôi đấy... lúc sáu giờ nhé !”

Sáng hôm sau, tiếng chuông báo thức vang lên, tôi vội choàng dậy khỏi cơn mê ngủ, tôi ngáp một hơi thật dài và nhanh chóng nhìn lên đồng hồ kiểm tra:

“ Cũng may là kịp giờ !” Tôi thở phào nhẹ nhõm và từ từ thay đồ để chạy nhanh xuống cửa sau. Trước mặt tôi là Hồng Yến , cô ấy đã đứng ở đó thật lâu với một khuôn mặt cau kính và chiếc váy ngắn hình bướm đêm yêu thích của cô như thường lệ.

“ Nhanh lên nào !” Cô ấy nhanh chóng kéo tôi lên chiếc xe tay ga của cô ấy: Tôi tò mò hỏi cô ta, sự nghi hoặc của tôi được thể hiện rõ trên nét mặt:

“ Chúng ta đi đâu thế ?”

“ Đi gặp thầy pháp !” Cô ta điềm tĩnh đáp

Chúng tôi nhanh chóng đi băng qua những tán cây và những đường quốc lộ vắng vẻ do trời cũng mới tờ mờ sáng cho nên rất ít người đi lại. Sau đó, bọn tôi chạy đến một ngôi nhà khá cũ kỹ với những chiếc mạng nhện chi chít trên cửa nhà . Khi chúng tôi vừa đặt chân trước cổng nhà thì có một giọng nói phát ra từ sau khung cửa sổ :

“ Vào đi !” Đó là giọng nói của một quý ông đứng tuổi

Chúng tôi nhanh chóng đậu xe vào trong sân và nhanh chóng bước vào trong nhưng không hiểu sao tôi lại bị lạnh sống lưng vì tôi có cảm giác ai đó đang dõi theo tôi từ phía sau.

“ Đừng quan tâm đến nó, nó đã theo các cô đến đây nhưng do tôi có sử dụng âm binh cho nên hiện tại nó không vào nhà được !” giọng ông khàn đục cùng với tiếng khói thuốc bay ra từ trong miệng ông.

Vào trong căn nhà thì tôi phát hiện ra có những tấm bùa được dán đầy khắp trong ngôi nhà cùng với những ký tự cổ ma quái. Ông ta dẫn chúng tôi đến phòng khách và nói:

“ Có một con ma nữ đang theo đuôi các cô và nó muốn báo thù nhưng ngoài nó ra còn có một con quỷ khác đang ngự trị trong căn hộ mà các cô đang ở !”

Cả hai chúng tôi đều run sợ vì những gì ông ta nói khá sát với những câu chuyện kì lạ mà cả chúng tôi đều đang trải qua. Chưa đợi đến lúc chúng tôi mở miệng thì ông ta nói tiếp, khói thuốc vẫn bay ra từ trong điều thuốc mà ông hút dở:

“ Người mà liên lạc với cô mimi thực ra không đến từ khung thời gian này, thực chất là từ một chiều không gian và thời gian khác..... vì một trong số họ có một khả năng ngoại cảm xuyên không giống như cô mimi đây !”

Hồng yến bần thần nhìn ông thầy và trả lời:

“ Liệu chúng tôi nên làm gì để có thể giải quyết bóng ma hận thù kia ?”

Ông ta nhìn chúng tôi một lúc rồi đưa cho chúng tôi một cái lá bùa với những kí tự cổ trung hoa :

“ Các cô có thể dùng cái này để trấn yểm cô ta nhưng nhanh lên vì nếu không mọi thứ sẽ càng tệ hơn !”

Hồng Yến vội cầm lá bùa và cả hai chúng tôi cúi chào ông thầy pháp và chúng tôi vội ra về.

Trên đường đi thì tôi gắng hỏi Hồng Yến:

“ tại sao Lan Anh lại đi hại chúng ta chứ ?”

Hồng yến vừa cầm tay lái vừa bần thần:

“ Thực ra mục tiêu của cô ta không phải là cô mà là tôi và Mỹ Huyền, Mỹ Anh. Lan Anh trước đây là nằm trong đội hình gốc của nhóm nhưng do những mâu thuẫn cá nhân cho nên cô ta tạm rút khỏi nhóm... và cô thực chất chỉ là cầu nối của cô ta mà thôi !”

Vừa dứt câu , tay lái của Hồng Yến loạng choạng như có một thế lực nào đó che mắt cô nàng thế là cả hai chúng tôi đều té xuống vỉa hè do Hồng Yến mất lái, cô ta đưa cho tôi lá bùa và nói:

“ Bây giờ mọi thứ còn trông chờ vào cô !” Vừa nói dứt câu thì Hồng Yến ngất xỉu.

Tôi vội gọi cho công ty quản lý để kêu người đến hỗ trợ Hồng Yến vào bệnh viện.

Khoảng một tiếng sau khi xảy ra sự việc trên thì tôi cùng với các nhân viên thủ tục nhập viện của cô.

Tôi nhanh chóng chở về nhà chung theo chỉ thị của quản lý,do quá mệt mỏi cho nên tôi đã đi vào phòng khi vừa đặt chân vào nhà chung.

Khi vừa ngã lưng xuống chiếc giường êm ái thì tôi phát hiện có một bóng đen đang đứng nhìn tôi với một ánh mắt đau đớn, đó chính là hình ảnh một thiếu nữ tuổi đôi mươi đang đứng ở một góc phòng dưới ánh trăng tròn

“ Có phải cô không Lan Anh ?” Tôi cố gắng dùng ý chí của chính mình để đáp lại trước cái bóng kia . Vài phút kia, cái bóng tự động biến mất.

CHƯƠNG 10

Tôi nhanh chóng rời khỏi giường vì tôi bị đánh thức bởi những ánh sáng sớm mai của ánh nắng le lói vào trên khe cửa. Tôi nhanh chóng thay đồ và chuẩn bị cho một ngày của chính mình vì đã từ lâu rồi tôi không tận hưởng khoảng không gian của chính mình. Tôi nhanh chóng chọn cho mình một bộ váy thật đẹp và tôi đi đến quán cà phê yêu thích của tôi, đây là nơi lần đầu tiên tôi và Mỹ Hà gặp nhau, dường như những kỉ niệm năm xưa lại ùa về qua những ô cửa kính của quán. Trong lúc tôi đang đứng đợi ở quầy tính tiền thì tôi bắt gặp tên quản lý cũ, hắn cũng đang ngồi một mình ở đó.

Tôi nhanh chóng tiến vào chỗ ngồi còn trống trên bàn của gã, ánh mắt của tôi ngược nhìn về phía gã với một thái độ đầy giận dữ:

“Thực ra anh muốn cái gì ở tôi?”

Anh ta thẳng thắn trả lời, trên miệng vẫn còn nhấp vài ngụm cà phê sữa:

“Có vấn đề gì đó về ông bầu, tôi muốn chúng ta phải hợp tác để tìm ra chân tướng vụ việc!”

Tôi tỏ vẻ khó hiểu trước lời nói của anh ta:

“Tại sao lại là tôi?”

Gã quản lý trả lời tôi, ánh mắt của anh ta sắc lên:

“Vì cô chỉ là con bù nhìn của hắn ta cho nên hắn ta sẽ không chú ý đến cô!”

Tôi đứng lặng yên một chút rồi bình tĩnh nói chuyện với hắn ta:

“Tôi nghĩ chúng ta nên đột nhập vào căn phòng của lão ta và có một điều quan trọng... Tôi có mật khẩu để vào hắn ta!”

Đôi mắt của hắn ta lóe lên những tia lửa hi vọng nhưng dường như hắn cũng đang ngờ vực vì giọng anh ta bắt đầu trầm xuống:

“Sao cô biết đó là mật khẩu phòng của ông ta?”

Tôi tự tin đáp lại vừa xoay cái ống hút thành một hình tròn trên mặt bàn, khuôn mặt tôi dần trở nên bí hiểm:

“Là con gái của ông ta đã báo hiệu cho tôi... Mà đúng hơn là linh hồn xấu số của cô thực tập sinh cũ năm nào đúng không anh quản lý!”

Anh ta giương mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc nhưng tôi đã kịp níu cái cổ áo của anh ta và nói:

“ Hôm nay lão ta đi sự kiện nên chúng ta không có nhiều thời gian đâu, đi nào!”

Chúng tôi nhanh chóng tiến về nhà chung, tôi và hắn ta từ từ len lỏi vào từng ngõ ngách trong nhà để nhằm tìm ra những địa điểm bí mật của lão ta. Chúng tôi tách ra ở hai đầu của ngôi nhà, riêng tôi thì đang đứng ở cuối dãy hành lang thì đột nhiên tôi phát hiện ra có một cái tiếng khóc phát ra từ phòng của Mỹ Anh, khi tôi bước vào thì tiếng khóc thút thít ấy càng lớn hơn. Toàn bộ thanh âm ấy dường như phát ra ở dưới cái bàn cũ kĩ , tôi ra hiệu cho tên quản lý:

“ Lại đây giúp tôi nào !”

Sau đó chúng tôi đã khiêng cái bàn đi chỗ khác và điều bất ngờ thay là dưới cái bàn cũ thì có một tầng hầm nhỏ. Chúng tôi dần dần đi theo những lối mòn xuống đường hầm âm u thì dẫn vào một căn phòng ẩm ướt, lạnh lẽo và tôi phát hiện có một người phụ nữ đang nằm co ro dưới tấm mềm chật hẹp, cô ta đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh nhưng thông qua ánh sáng le lói ở dưới hầm thì không khó để có thể nhận ra đó chính là Mỹ Anh.

Tôi mừng rỡ ôm chầm Mỹ Anh, vừa nói những hàng nước mắt tôi vừa chảy dài:

“ Cô đã ở đâu thời gian qua ?”

Mỹ Anh dần dần tỉnh giấc nhưng ánh mắt của cô ta dường như vô hồn:

“ Suốt thời gian qua, tôi bị Lan Anh ám tôi nghĩ một phần vì cô ta hận chúng tôi.... Tôi thực ra chỉ là vật hiến tế của ông bầu để có thể hồi sinh cô ta vì tôi khá có duyên với cô ta... ”

Tôi tò mò hỏi:

“ Nhưng tại sao lại là cô !”

Mỹ Anh bàng hoàng kể tiếp:

“Việc tôi hợp mạng với cô ta, cái đêm tôi chạy ra khỏi nhà chung vì tôi biết rõ lão ta sẽ dùng tôi để làm lễ tế cho nghi lễ hồi sinh con gái của lão ta nhưng do tôi đã biết trước nên tôi đã trốn thoát trước.....Có lẽ điều này là khởi nguồn của cơn giận dữ của lão nên lão ta đã nhốt tôi ở đây!”

Tôi nhẹ nhàng nắm tay trấn an Mỹ Anh:

“ Tôi và anh quản lý sẽ hợp lực để đột nhập vào phòng lão ta để lấy hết chứng cứ tố cáo lão trước truyền thông nên cô cứ yên tâm nhé!”

Chúng tôi nhanh chóng bước ra khỏi tầng hầm, tôi ra hiệu với anh quản lý là tôi sẽ là người canh chừng ông bầu ở trước cửa nhà chung còn riêng anh ta sẽ vào phòng của lão ta để có thể tìm ra chứng cứ buộc tội lão trước truyền thông.

Anh chàng quản lý nhanh chóng cắm cục usb vào trong máy tính của lão và bắt đầu sao lưu những tệp tài liệu về những nghi lễ tà thuật của ông ta.

Sau nửa tiếng đồng hồ hành động thì bỗng tôi phát hiện bóng dáng của lão ta ở trước cổng nhà chung, tôi ra hiệu với anh quản lý bằng cách hét lớn:

“ Hôm nay ông bầu về sớm hơn mọi khi nhỉ ?”

Giọng nói của tôi khiến cả quản lý và ông bầu giật bản mình, anh chàng vội cất cái usb và gấp chiếc laptop để ngay ngắn về chỗ cũ.

Lão ta không may may để ý và tiến lên thẳng phòng ngủ, tôi ra hiệu cho anh chàng quản lý đi ra ngoài nhưng chẳng may âm thanh cọt kẹt của sàn gỗ của chúng tôi đang đứng khiến cho lão ta chú ý. Tôi hơi hoảng sợ vì cái khuôn

mặt trầm ám của ông ta chuyển sang giận dữ cực độ khi thấy chúng tôi, lão vừa cầm con dao vừa chạy vọt đến chúng tôi như tên bắn.

Tôi nhanh chóng hất bột ớt về phía lão ta để làm vật cản đường của lão ta còn anh chàng quản lý thì nhanh tay kéo tôi vào phòng làm việc của lão, anh nhanh chóng kéo hộp tủ nhỏ để chặn lối ra vào. Lão ta vừa la hét vừa dùng dao của lão chém thành từng những nhát dao chí mạng ở cánh cửa:

“ Bọn mày không biết lý do nào tao đã trở thành con người như thế này vì để cứu lấy cô con gái bé bỏng của tao, chính tội nó đã cướp mất mạng sống của con bé!”

“..... Bằng việc đâm xe vào phía con bé khi lũ chúng nó còn nồng nặc mùi bia !” Tiếng gào thét của lão hòa quyện với tiếng khóc khúc khích của bóng ma Lan Anh.

Tôi trả lời ông ta:

“ Nhưng thật tế thì Mỹ Anh không cố tình vì lúc đó cô ấy đã ngủ quên nên chuyện này không liên quan đến cô ấy!”

Lão ta bỗng bật cười, âm thanh rùng rợn phát ra từ trong cổ họng của Lão:

“ Thế nó không nói với mày nó chính là người cầm đầu bắt nạt con gái tao à, mà chắc mày cũng tin vào những trang nhật ký mà nó ghi rồi nhỉ ?”

9.20 phút, âm thanh nhà chung bỗng yên lặng khác thường chỉ còn những tiếng thở dốc của tôi và anh quản lý hòa vào tiếng gió rít ở ngoài trời bỗng có tiếng búa bổ thẳng vào căn phòng ,căn phòng bị chẻ làm đôi theo đúng nghĩa đen.

CHƯƠNG 11:

9.25 phút, không khí trở nên căng thẳng đến khó thở , gương mặt lão trở nên biến dạng đến mức thú tít nhất, y nở một nụ cười khinh khỉnh trước mặt chúng tôi:

“ Rồi bọn mày sẽ trả giá và con gái tao sẽ nằm yên giấc trên suối vàng !”

Lão dùng búa để tính bỏ tôi nhưng Mỹ Anh đã đỡ đòn cho tôi, máu từ trong miệng của cô bắt đầu chảy ra. Anh chàng quản lý nhanh trí mở cánh cửa tủ ra và thứ trong tủ khiến cho tôi hoảng hốt, đó chính là Mỹ Huyền nằm một góc trong tủ với những vết bầm tím khắp người. Lão ta vẫn dùng búa chém loạng xạ tiến vào phía chúng tôi, trong cơn điên của lão ta thì tôi nhanh trí dùng miếng vải ở gần chỗ tôi quấn vào mắt của y để che tầm nhìn. Mỹ Huyền dùng chút sinh lực cuối cùng để lấy chiếc lọ hoa ở trong tủ để đập vào đầu ông bầu khiến y phải bất tỉnh nhân sự.

10 giờ đêm, không gian chìm trong tĩnh mịch nhưng thứ khiến tôi cảm thấy sợ hãi ở hiện tại đó chính là cái xác của Mỹ Anh hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không để lại một chút gì ngay cả những vết máu lúc này. Tôi yên lặng rồi ngược nhìn cả hai người còn lại, con mắt chúng tôi đều chạm vào nhau cùng với một suy nghĩ “ Lẽ nào Lan Anh gây ra chuyện này?”

Bỗng có một cơn gió bay ngang qua thông qua chiếc cửa sổ còn mở, tôi nhận thấy hình bóng của Minh Hà nhìn tôi với một nụ cười bí hiểm nhưng hình bóng ấy nhanh chóng tan theo những cơn gió đầu mùa

Tiếng điện thoại trên bàn làm việc của ông bầu lại vang lên, tôi cố gắng tiến gần và bắt máy và tôi hoàn toàn nhận ra đây là một giọng nói khá thân thuộc mà tôi hay nhận từ lúc trước, đó là một giọng nói trầm ấm của thiếu nữ ở độ tuổi ba mươi:

“ Tất cả chỉ là bắt đầu ,đừng để mắc bẫy của cô ta, rời khỏi căn nhà nhanh lên !”

Tôi chưa kịp hồi đáp thì đầu dây bên kia đã cúp máy. Tôi có một linh cảm không lành sau cuộc gọi vừa rồi nhưng cũng may mắn là lúc đó anh quản lý cũng trấn an tôi:

“Rồi mọi thứ sẽ ổn thôi!”

Anh nhanh chóng gọi cảnh sát đến khám nghiệm hiện trường và check cctv ở khắp ngôi nhà nhưng điều kỳ lạ là cái xác của Mỹ Anh bây giờ đang ở đâu?

Sáng hôm sau, chúng tôi nhanh chóng tổ chức họp báo để phơi bày tội ác của ông bầu trước truyền thông nhưng những nội dung phản hồi nhiều nhất không phải là về tội ác tày trời của lão ta hay việc lão ta phải lãnh án tù chung thân mà nó đều xoay quanh cái xác của Mỹ Anh.

Các cánh báo giới đang cố gắng theo dõi từng hành động của chúng tôi để có thể moi thông tin viết bài chứ thật chất tôi biết rằng họ chẳng yêu thương hay quan tâm đến Mỹ Anh một chút nào, một chút nhân tính cũng không có của giới truyền thông đến giờ tôi mới ngộ ra. May mắn thay anh quản lý cũng giải nguy cho cả công ty:

“Xác của Mỹ Anh được bên phía điều tra giải quyết, chúng tôi xin được phép miễn trả lời câu hỏi này của quý vị!”

Sau khi kết thúc buổi họp báo, tôi và anh quản lý nhanh chóng cùng với Mỹ Huyền thấp nhanh cầu nguyện cho linh hồn của Lan Anh mau siêu thoát.

Trong lúc chúng tôi đang cầu nguyện thì tấm hình thờ của Lan Anh rớt xuống bàn thờ trong nhà chung bề tan nát báo hiệu một điều không lành, từ trong bức ảnh có dòng nước chảy ra từ khóe mắt của Lan Anh giống như máu.

Chúng tôi nhanh chóng thu xếp ảnh thờ và quay trở về nhà. Trong những dòng suy nghĩ thì tôi nhận ra email của Minh Hà :

“ Cô ta đang trở lại!”

Tôi nhanh chóng gọi điện cho Minh Hà nhưng đầu dây bên kia vẫn biệt vô âm tín. Tôi nhanh chóng liên lạc với gia đình thì tôi nhận được thông tin là Minh Hà đã mất tích được một tuần lễ. Tôi cố gắng suy nghĩ xem sự biến mất của Minh Hà có liên đới gì đến Lan Anh hay không.

Dường như có một thế lực hắc ám nào đó lôi kéo Mỹ Huyền và anh quản lý tiến vào phía bên trong nhà chung, khung cảnh vẫn âm đạm như thường ngày cùng với những tiếng rít của những cơn gió đầu mùa. Cả hai người họ vô thức đi theo bởi giọng hát trầm ấm của bóng ma Lan Anh.

Cả hai người đều không thể nhìn thấy rõ vạn vật xung quanh và ngay cả tiếng gió cũng không còn cũng một phần là do Lan Anh đã che mắt cả hai và bắt họ đi theo chỉ thị của chính mình. Cả hai nhanh chóng tiến vào trong phòng làm việc của ông bầu và hướng mắt về phía cái cánh cửa tủ ở trong góc phòng.

Anh quản lý nhanh chóng mở cửa tủ để tiến vào trong, anh nhận ra có một con mèo đen đã đợi anh từ lâu và nó hướng mắt về phía bên trên cái tủ, anh quản lý há hốc mồm vì phía trên cái trần tủ có một cái gác nhỏ hướng lên trên. Trong khoảng thời gian đó, tôi bất giác lo lắng, cảm giác có điều gì không lành sắp xảy đến thì tôi nhận ra hình bóng của Mỹ Anh trước mắt tôi, khuôn mặt của cô trở nên biến dạng đến mức nhận không ra cho đến khi cô ấy cất tiếng nói :

“ Hãy giải cứu cho Mỹ Huyền và anh quản lý, điều duy nhất có thể phong ấn Lan Anh đó chính là lá bùa và điều quan trọng là cô phải tiêu hủy cái áo biểu diễn của cô ta ở phòng thu âm!”

“ Đi ngay bây giờ” Mỹ Anh ra lệnh cho tôi.

Tôi nhanh chóng lái xe mô tô đi trước cổng nhà chung nhưng có lẽ mọi thứ đã quá muộn màng.

Tôi vội gọi cho quản lý nhưng không nhận được một cuộc hồi âm nào, do linh tính không lành cho nên tôi đã đi vào trong cánh cửa nhà chung để vào phòng thu âm nhằm tiêu hủy chiếc áo ma quái kia.

Trên gác ở cửa tử chỉ có những ánh sáng hiu hắt bắt ra từ lỗ thông gió còn lại không gian đều tối đen như mực nhưng cả anh quản lý là Mỹ Huyền nhận ra ở phía dưới cùng trong căn gác đó chính là Mỹ Anh nhưng khuôn mặt y đã sắc lạnh cùng với một nụ cười bí hiểm.

Hai chú mèo đen dường như linh cảm được 1 có điều không lành nên đã nhảy vào người của Mỹ Anh nhưng đều bị y bẻ cổ đến chết, khuôn mặt y vẫn bình thản khiến cho anh quản lý lẫn Mỹ Huyền sợ hãi.

“ Hôm nay mọi người đến đông đủ quá nhỉ? ” Mỹ anh bật cười nhưng âm thanh hình như đang vang vọng ở thế giới nào đó.

Mỹ Huyền chỉ thẳng tay hướng vào mặt của Mỹ Anh:

“Mày hại tội tao chưa đủ hả con khốn?”

“ Tất cả mới chỉ là bắt đầu” Khuôn mặt Mỹ Anh bắt đầu biến dạng

Mỹ Anh nhanh chóng lao tới Mỹ Huyền nhưng cô nhanh chóng hất nước thánh vào mặt của Mỹ Anh khiến cho y rên la đau đớn. Anh quản lý nhanh chóng ôm chầm Mỹ Anh nhưng sức lực của anh không thể kiểm soát được Mỹ Anh.

“ Đến anh cũng đứng về phía bọn họ sao?” Mỹ Anh liếc nhìn anh quản lý một cách đau đớn

Tôi nhanh chóng đi đến phòng thu âm để nhằm đốt cái chiếc áo kia thì tôi đã nhìn thấy hình bóng của Minh Hà một lần nữa thông qua ô cửa kính ở cuối dãy hành lang.

“ Cậu đã ở đâu?” Nước mắt tôi chảy dài

CHƯƠNG 12

Tôi nhanh chóng lôi chiếc áo cũ kĩ kia và bắt đầu thiêu đốt chiếc áo bằng cái bật lửa, tiếng hét của Mỹ Anh vang vọng hết cả căn nhà chung. Tôi đang cố gắng thiêu đốt phần còn lại chiếc áo thì tôi bắt gặp linh hồn của Lan Anh nhìn mình bình thản:

“Đúng như tôi dự đoán nhưng thực ra chiếc áo đó không hoàn toàn là của tôi, chiếc áo đó là giao ước của tôi và quý vương. Khi cô đốt chiếc áo thì linh hồn của quý vương hoàn toàn được giải phóng ra bên ngoài! ”

“ Ý cô là sao ?” Tôi bắt đầu trở nên lo lắng và hoài nghi trước câu trả lời và lời diềm tĩnh bất ngờ của Lan Anh

Lan Anh tiếp lời của tôi, giọng của cô ta vẫn đều đều, chậm rãi:

“ Bạn thân của cô đã sử dụng chiếc hộp cầu cơ của quý vương và chiếc áo này chính là nơi phong ấn một phần linh hồn còn lại của hắn ta !”

Trong đầu tôi bỗng bất chợt hiện ra những dòng suy nghĩ và tôi cố gắng kết nối các sự kiện lại với nhau:

“ Ý của cô là việc này có liên quan đến Minh Hà!”

Lan anh cất lời và hình bóng cô bắt đầu tan nhanh vào trong không khí để mặc tôi ở trong những nỗi lo lắng phập phồng.

“ Minh Hà đã bị quý vương chiếm xác hoàn toàn rồi cho nên cô hãy bảo trọng !”

Tôi run sợ:

“ Hóa ra mọi thứ chưa dừng lại, hóa ra mọi thứ chỉ đang bắt đầu!”

Trong dòng suy nghĩ của tôi thì tôi nghe thấy tiếng hét kêu cứu của Mỹ Huyền ở trong phòng nhà chung, tôi nhanh chóng chạy lên tầng và đi vào chiếc tủ của lão ta, nơi phát ra âm thanh.

Sau khi lên gác thì trước mặt tôi cảnh tượng dần trở nên hỗn độn, tôi nhìn thấy Mỹ Anh đang bóp cổ Mỹ Huyền thì ngay lúc đó anh chàng quản lý cũng dùng bùa chân yểm Mỹ Anh. Thân thể Mỹ Anh dần trở nên mục rữa dần dần, mùa tanh hôi bắt đầu lan tỏa khắp căn gác thì bỗng tôi nhìn thấy có một làn khói bốc ra từ trong cái xác bốc mùi đó, trong cái làn khói đó thì tôi thấy có tận hai linh hồn, một là linh hồn của Lan Anh, hai là linh hồn của quý đỏ.

Làn khói ấy nhanh chóng bao quanh anh chàng quản lý và dần dần người đứng gần tôi không phải y mà là một con người khác, khuôn mặt anh trở nên đáng sợ và máu lạnh đến lạ thường. Y nhanh chóng lao tới Mỹ Huyền và bóp chặt cổ của y khiến cho cô kiệt sức, cô không thể thoát khỏi những đôi bàn tay sắt chặc của người đàn ông chạc tuổi ba mươi.

Do quá sợ hãi nên tôi đã tới gần anh quản lý và cầu xin anh buông tha Mỹ Huyền:

“ Giết chết cô ta thì bản thân cô sẽ không được thanh thản bởi trả thù nó giống như một vòng lặp vô định và nếu tiếp tục làm như vậy thì ít nhất cô không thể siêu thoát được !”

Giọng của Lan Anh cất lên từ anh quản lý”

“So với những tội lỗi mà bọn nó gây ra cho tôi thì tôi thấy cái chết cũng chưa đủ với bọn nó !”

Tôi chấp hai tay van xin linh hồn của Lan Anh:

“ Nhưng trả thù không phải là cách giải quyết tốt nhất và nếu như bọn họ có lỗi thì sẽ có pháp luật và tòa án lương tâm sẽ trừng trị bọn họ, tôi van xin cô đừng nghe theo sự sai khiến của con quỷ đó !”

Hai hàng nước mắt trên mặt anh quản lý bắt đầu chảy dài.

Trước mặt tôi bây giờ không còn là anh quản lý mà chính là linh hồn của Lan Anh, cô òa khóc như một đứa trẻ và chỉ tay về hướng cửa sổ trên căn gác chật hẹp và âm u:

“Đã đến lúc tôi phải đi đầu thai rồi, tôi mong cô và anh ấy giữ gìn sức khỏe!”

Tôi mỉm cười đáp lại, hai hàng nước mắt tôi lăn dài trên má:

“Rồi mọi thứ cũng sẽ qua, tôi mong cô được bình an ở thế giới bên kia!”

Lan Anh mỉm cười nhìn chúng tôi một chút với ánh mắt đầy tiếc nuối:

“Cho tôi cảm ơn và xin lỗi về tất cả !”

Vừa dứt lời thì linh hồn của Lan Anh tan vào trong hư vô.

Anh quản lý chợt tỉnh dậy và nói nhỏ vào tai tôi, giọng anh vẫn còn thảm mệt:

“Anh chính là nhân chứng của tai nạn đâm xe năm ấy, anh sẽ ra đồn cảnh sát để báo cáo sự việc cùng với Mỹ Huyền và Hồng Yến!”

Ba tuần sau, anh quản lý và Mỹ Huyền, Hồng Yến đã đi đến đồn cảnh sát để khai nhận và đầu thú trước những hành vi sai trái của mình năm đó.

Riêng bản thân tôi thì đã giải nghệ vì tôi có cảm giác rằng tôi không thuộc về giới giải trí cho dù lúc trước tôi đã từng cố gắng hết sức để có thể luồn lách vào trong giới giải trí xô bồ này. Tôi hiện đang làm việc với tư cách một nhà văn, một cựu idol và đang thành công xuất bản cuốn sách về cuộc đời thực tập sinh của mình nhưng vẫn có một câu hỏi khiến cho tôi phải suy nghĩ trong khoảng thời gian khá dài là bây giờ Minh Hà đang ở đâu.

Tôi đã chịu trách nhiệm trong việc mai táng phần thi thể của Mỹ Anh tại quê nhà của tôi vì đối với tôi Mỹ Anh như một người chị, một người đi trước, là thần tượng của tôi.

7 giờ tối, những cơn nóng oi ả mùa hè đã thay thế bằng những cơn gió lạnh ở mùa thu, tôi đang đứng trước hiên nhà tôi để ngắm sao, một thói quen tiêu khiển mà tôi thường làm thì bỗng nhiên có tiếng động mạnh ở phía sau vườn nhà đã phá tan bầu không gian yên tĩnh vốn có của căn nhà.

Tôi cố gắng tiến lại gần khu vườn thì phát hiện xác của Hồng Yến đang nằm yên bất động trong vườn với một khuôn mặt biến dạng, dường như y đã chứng kiến việc gì chấn động đã khiến cho cô ả chết không kịp nhắm mắt xuôi tay.

Trước mặt tôi ngay lúc này chính là Minh Hà nhưng y bây giờ đã thay đổi đi khá nhiều đến nỗi tôi không thể nhận ra người đứng trước mặt tôi là con bạn thân nối khổ của tôi. Nó mặc lên trên người một bộ kimono cách tân màu trắng đen cùng với một nụ cười chết chóc, mái tóc dài óng ả của nó bây giờ bị cắt phăng và thay vào đó là kiểu tóc undercut cá tính.

“ Chính tao là người đã giết nó đấy!” Giọng nói lãnh cảm của nó khiến cho tôi run sợ nhưng điều đáng sợ nhất đó chính là bóng dáng của con quỷ đỏ mà tôi đã từng chạm trán lúc trước đứng ở phía sau nó.

Tôi trừng mắt nhìn nó:

“Mày muốn gì!”

Nó mỉm cười với tôi nhưng giọng của nó bây giờ chuyển sang giọng trầm bổng của nam giới:

“ Tao muốn đưa mọi thứ về trật tự của nó!”

Tôi bắt đầu run sợ vì tất cả những việc tôi làm đều giải phóng con quỷ và chiếc hộp câu cơ ma ám đã được Minh Hà mở ra thông qua phòng lưu trữ đồ đạc của ba nó. Một chiếc hộp Pandora được mở ra nhằm để mang tai ương cho nhân loại. Hai hàng nước mắt tôi lăn dài vì mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu nhưng có lẽ điều quan trọng hơn là tôi phải sống, để có thể bảo vệ những người thân trong gia đình và chống lại con quỷ một lần nữa. Tôi chợt nhớ ra trước đây cô giáo từng đưa cho tôi bột muối đen nhằm xua đuổi những năng lượng xấu. Tôi nhanh chóng dùng muối đen để rải khắp vườn và hình bóng của Minh Hà lẫn con quỷ đều đã tan biến trong hư vô nhưng tôi biết mọi chuyện chưa dừng lại ở đó.

Mười năm về sau, ngôi nhà chung lúc bấy giờ được xây dựng lại theo yêu cầu của chủ mới, đó là một gia đình bốn người bao gồm hai vợ chồng trẻ cùng người dì và đứa con trai kháu khỉnh. Khoảng thời gian sau khi ở lại ngôi nhà này thì người dì cảm thấy có điều gì không ổn xảy ra ở đây và y đã tra cứu về lịch sử của căn nhà này và phát hiện những sự việc kinh khủng đã từng xảy ra ở nơi đây.

Người dì do có năng lực tâm linh nên có thể nhìn thấy Minh Hà và cô đã nhanh chóng xuyên không gọi điện thoại cho Mimi, giọng cô bắt đầu run bần bật vì cô biết Minh Hà đang truy đuổi mình. Đầu dây bên kia cất tiếng:

“Xin hỏi ai ở đầu dây đây ạ ?”

Y dùng hết bình sinh cảnh báo mimi ở khoảng thời gian cũ bằng khả năng tâm linh của mình:

“ Ra khỏi nhà chung ngay!”

